

Het dames zaalhandbalteam van de Katholieke Sport Vereniging Walcheren uit Vlissingen gaat in 1958 op de schouders na het behalen van het kampioenschap. De titelwedstrijd werd gespeeld in de Goese veilinghal, omdat er in Zeeland nog geen sporthallen waren. Ook de veiling in Middelburg werd in de weekends benut voor sportwedstrijden. Overigens speelden de dames van Zeeland Sport in die periode in de hoogste nationale handbalklasse, maar die plaats werd eind jaren 60, begin jaren 70 overgenomen door Walcheren dat met Marianne de Meurichy en Ria van Hove zelfs twee internationals had.

| Foto Jaqueline Midavaine. Bron: ZB/Beeldbank Zeeland, nr. rec nr 122026

**Superdoelman
en ladykiller**

Pagina 5

**Gewoon meisje in
een turnpakje**

Pagina 5

**Oranje Leeuwinnen
ontstaan in Zeeland**

Pagina 11

Sport in Beeld verloor van Snip en Snap

**We luisterden op tran-
sistortjes aan ons oor naar het
wedstrijdverloop van Feijen-
oord-Ajax. Zagen Jo de Roo
en Keetie Hage in zwart-wit
demarreren. En hielden de
rondetijden van Ard en Kees-
sie nauwgezet bij op het in de
krant voorgedrukte schema.
In deze Zeeuws Weerzien
strikken we de sportschoe-
nen, al dan niet met noppen.**

door Jan van Damme

Het waren de uitlopers van de jaren zestig. Op het voetbalveld waren de doelpalen van hout en werden de lijnen getrokken met een kalkmengsel dat in een vat op een kruiwagen werd rondgereden. Een dorpje als Groede had een verrassend goed gevuld juniorenelftal. Met een wekelijkse training waarvan het rondjes

rennen rond het voetbalveld een wezenlijk onderdeel was. Dat geloofde ik wel, voor mezelf zag ik niet zo erg het nut van lopen zonder ergens te komen. Dus ja. Dan word je keeper. En maak je van Gert Bals je grote held, je lichtend voorbeeld. Voor wie die tijd van eind jaren zestig niet meer zo helder voor de geest staat: Gert Bals was de sluitpost van Ajax. Eerst van PSV, maar de Amsterdammers kaapten hem weg uit Eindhoven. Het waren de jaren dat de Ajacieden aan de vooravond stonden van grote Europese successen. Successen overigens die Bals net niet meer mocht meemaken. Toen er Europa Cups werden gewonnen was hij vervangen door Heinz Stuy. Ook een goede keep, maar dusdanig van formaat dat zijn bijnaam Heinz Kroket verklaarbaar was.

Op de één of andere manier zit een wedstrijd tegen Xerxes/DHC op mijn harde schijf. Ik zag Sport in Beeld bij mijn opa en oma Tol tussen Hoofdplaat

en Driewegen. Zij hadden de Grote Oorlog van '14-'18 nog meegemaakt, hun kijktoestel stond bovenop de koelkast in de woonkeuken: voor hen twee wereldwonderen bij elkaar. Ze zagen liever Snip en Snap dan voetbal. En hadden graag de Vlaamse weerman Armand Pien die voor Zeeuws-Vlaanderen een betrouwbaarder voorspeller was dan het Hollandse KNMI.

Fabuleuze reddingen
Bals dus. Die wedstrijd tegen Xerxes/DHC was hij de held van de dag met enkele fabuleuze safes en hij stopte een - overigens zwak ingeschoten - penalty. Ik heb heel mijn leven gedacht dat het een kampioenswedstrijd van Ajax was. Nu ik deze week een filmpje op YouTube vond, blijkt dat het einde van het seizoen nog niet in zicht was. Gert Bals was en is voor mij een held. In Voetbal International stond hij full-colour paginagroot. Zijn gele sweater, zwarte broek en kniebeschermers

werden de vaste onderdelen van mijn keepersoutfit. Zijn pet heb ik niet gekopieerd. Hoe interessant die ook was, zeker als hij hem snel afzette als hij buiten zijn strafschoepgebied een bal wegkopte. In mijn dromen steeg ik tot de hoogte van Gert Bals die de bal van de voet van iedere tegenstander plukte. De werkelijkheid was anders. Als er net een paar steunpilaren van ons team waren overgestapt naar de A'tjes konden we met dikke cijfers worden ingemaakt. Met tien-nul verliezen op het Sjef van Dongen-sportpark van Aardenburg, dat gebeurde. Dan had de Gert Bals van de Groe niet zijn beste dag. Dat werd me in het door een vader beschikbaar gestelde bestelbusje op de terugweg lichtjes ingepeperd. Ik had veel ballen doorgelaten, geen twijfel. Maar ik hoop van harte dat ik tegen mijn medespelers heb gezegd dat zij er aan de andere kant weinig hadden ingeschoten.

Winternummer

Leven vóór 't mobieltje

Een leven zonder mobiele telefoon en internet. Hoe hadden mensen dan contact met elkaar? We schreven brieven of als we haast hadden een briefkaart, belden met de vaste telefoon of als je die niet had vanuit een telefooncel. Dringende boodschappen werden per telegram verzonden en bedrijven hadden een telex. Het winternummer van Zeeuws Weerzien, dat in de loop van januari verschijnt, gaat over communicatie. Wie heeft er nog herinneringen aan? Laat het weten aan: redactie@zeeuwsweerzien.nl of via de ouderwetse post aan redactie Zeeuws Weerzien, Postbus 33, 4350 AA Veere.

“Ik ben en blijf een dierenvriend”

Bij SVRZ weten we dat u nog steeds dezelfde persoon bent als vroeger. Daar passen we onze zorg op aan, zodat u kunt zijn wie u bent.

Jezelf zijn bij SVRZ

Lees hier het verhaal van mevrouw Sijnesael-Boidin.

Dé perfecte locatie voor uw verjaardagsfeest!

Badhotel Renesse is een sfeervol Zeeuws boutique hotel gelegen tussen de bruisende dorpskern en het strand van Renesse. Een perfecte locatie voor een intiem evenement zoals een verjaardagsfeest, bijscholingscursus, personeelsfeest of familiereünie.

Ervaar de Zeeuwse gastvrijheid

- Private diningroom met aangrenzend terras
- Mogelijkheid om het hele hotel af te huren
- Verfijnde gerechten en wijnen in onze Brasserie
- Op wandelafstand van strand én dorpskern

Badhotel Renesse
+31 (0) 111 46 25 00
www.badhotelrenesse.nl

- Advertorial -

Afscheid nemen stopt niet na de uitvaart

Monuta
Adrienne Klein
De steun bij ieder afscheid.

Afscheid nemen stopt niet als de uitvaart voorbij is. Daarom organiseert Monuta Adrienne Klein jaarlijks een herinneringsavond. De titel is (op z'n Engels) November 2 Remember. Tijdens deze speciale herinneringsavond staan we samen stil bij dierbaren die we zijn verloren.

Mensen komen samen voor namenlezingen, verhalen, gedichten en muziek. Dit jaar organiseren we deze avond in ons uitvaartcentrum Adagio in Middelburg. U bent vanaf 19.00 uur van harte welkom. Vanaf eind september kan iedereen zich aanmelden voor de herinneringsavond op 2 november 2024. U kunt bellen met 0118-412760 of mail naar infoklein@monuta.nl. U bent welkom wanneer u de uitvaart door ons heeft laten verzorgen, maar uiteraard ook wanneer dat door iemand anders gedaan werd. Tevens maakt het niet uit hoe lang geleden het is

dat u iemand verloren bent. Verlies is universeel, wij zijn open over afscheid en staan open voor iedereen.

Ieder jaar wordt er door een bekende artiest een lied geschreven. Dit jaar is dat Niels Geuzebroek. Hij heeft geluisterd naar vele verhalen van nabestaanden. Deze verhalen dienen als input voor zijn lied. Een lied dat iedereen aan zal spreken en uiteraard te beluisteren is op de herinneringsavond op 2 november. Daarnaast treedt het duo Lace Sonic op met aansprekende muzieknummers en nummers

die u zelf mag uitkiezen. In muziek kunnen veel mensen hun gevoelens kwijt; muziek raakt het hart.

We hopen zo een waardevolle avond te kunnen bieden, troostvol voor iedereen.

Monuta
Adrienne Klein

0118- 412 760
www.monutaadrienneklein.nl
De steun bij ieder afscheid

Zeeuwse
ALMANAK

Verliezen moet je leren...

De genen van ouders worden, op welke manier dan ook, doorgegeven. Het zijn vaak zelfs de genen van het voorgeslacht. In dit geval was het de jongste zoon uit het gezin die het sport-gen had geërfd van vaders kant. Allerlei sporten wilde hij proberen. Dus ook tennis, dat deed zijn vader ook. En op zeker moment was het zover: er werd tegen elkaar gespeeld.

Maar hoe gaat dat, vader een sportman, zoon een sportzoon, dan geef je elkaar niets toe. En die lessen die zoonlief had gekregen en die papa betaalde, die moesten eruit komen.

Het was spannend, maar de jonge speler moest zijn meerdere erkennen in senior. Hij gaf zijn vader, zoals hij bij de training had geleerd, een hand: 'gefeliciteerd papa', ondertussen de tranen uit zijn oogjes wrijvend.

Hoe dat kwam? „Ik heb allemaal gravel in mijn ogen gekregen!” Ja, ook verliezen moet je leren.

Verdwenen beroepen: de terreinknecht

'Niet op die doelen!'

Veel publiek bij de kampioenswedstrijd van Middelburg op sportpark de Nadorst. In twee wedstrijden tegen Quick '20 uit Oldenzaal bleef de ploeg ongeslagen en werd daardoor Nederlands kampioen bij de zondagamateurs. Links met hoed Jan Bostelaar sr., terreinbeheerder van het sportpark, en vader van het Middelburgs 'kanon' Jan Bostelaar. | Foto Jacqueline Midavaine; Bron: Beeldbank Zeeland rem. Nr. 97215

Binnen elke sportvereniging zijn ze te vinden. Clubhelden.

Mannetjes en vrouwtjes die bewust op de achtergrond blijven, maar tegelijkertijd onmisbaar zijn voor de continuïteit van de club.

door Wim van Gorsel

De kaartjesknippers, de kantinehelden, de oud papier-ophalers, de materiaalverzorgers of (jawel) de terreinknechten. Tot deze laatste categorie behoorde Jan Bostelaar sr., die uitstraalde de kwaliteit van de grasmat van de sportvelden aan de Middelburgse Nadorst desnoods met zijn eigen leven te willen verdedigen. Jan Bostelaar sr. was aanvanke-

lijk stoker bij de Middelburgse lampvoetenfabriek Vitrite, maar toen er voetbalvelden kwamen bij de Meelfabriek, naast het Kanaal door Walcheren, werd hij daar terreinknecht. Zijn vrouw Mien verdiende een centje bij door vanuit een oude treinwagon allerlei lekkers te verkopen.

Erwtensoepp

Na de oorlog kwamen er sportvelden op het Nadorstgebied en werd Jan Bostelaar sr. de terreinknecht van het nieuwe complex. Op dat terrein hadden in de oorlogsjaren Duitse bunkers, een ondergrondse garage, een gaarkeuken, een mitrailleurnest en afweergeschut gestaan.

Bostelaars vrouw ging vanuit de kantine op de Nadorst haar hapjes (vooral haar erwtensoepp was geliefd) en drankjes serveren.

Bostelaar sr. was eigenlijk een lieve man, maar stond bij het Middelburgse voetbalpubliek bekend als een norske figuur die nooit enige tegenspraak dulde. Meestal stond hij zwijgend naast de kleedkamer, ook toen hij allang met pensioen was.

Soms wandelde hij langs het veld, met een paar net opgepompte ballen onder zijn arm en zijn geliefde herdershond naast hem, die later onder het veld begraven zou worden. Legendarisch was vooral zijn vaste zinnenetje: 'Niet op die doelen!' Het resultaat van die zero-tolerance aanpak mocht er zijn. De velden

lagen er onder zijn leiding altijd uitstekend bij.

'Jan van mien'

Nadat Jan Bostelaar sr. met pensioen ging nam zijn zoon Jan (door zijn vader steevast 'Jan van mien' genoemd) het terreinbeheer aan de Nadorst over. Ook hij ontwikkelde zich in de loop der jaren tot een strenge grasmeester die maar weinig door de vingers zag. En net als zijn vader voerde Jan Bostelaar jr. - onder Middelburg-supporters vanwege zijn harde schoten ook wel bekend als 'het kanon' - daarna nog decennia lang de regie over de Nadorstvelden.

Danker Jan Oreel

Bedenker naam
Zeeuws Weerzien
overleden

In augustus ontvingen we het verdrietige bericht dat Ramon de Nennie (66) was overleden. De in Den Haag geboren veelzijdige kunstenaar heeft in de beginfase van Zeeuws Weerzien een grote rol gespeeld. Niet alleen ontwierp hij de vorm, hij was tevens de bedenker van de naam.

Ramon was onder meer docent bij Toonbeeld, het

centrum voor kunst- en cultuuronderwijs in Terneuzen en docent aan het voormalige kunst- en cultuurhuis Theo van Doesburgcentrum in Vlissingen. Samen met de 'mensen van het eerste uur' dacht hij actief mee over de indeling en het uiterlijk van onze krant, waarvoor hij een tijdlang de lay out verzorgde. We zullen hem blijven herinneren om zijn vakmanschap, betrokkenheid en humor.

Yeah.....!

Colofon

Zeeuws Weerzien is een gratis krant vol verhalen over het Zeeland van de vorige eeuw. Om zelf te lezen, maar vooral als aansporing om samen met anderen herinneringen op te halen en zo interactie te bevorderen. De krant verschijnt 4x per jaar in een oplage van 40.000 exemplaren en wordt verspreid in heel Zeeland: in Zeeuwse bibliotheken, zorg- en welzijnsinstellingen, gemeentehuizen, musea, boekhandels, huisartspraktijken en bij diverse lokale ondernemers zoals supermarkten. Een actueel overzicht van distributiepunten evenals een digitale versie van de krant, treft u aan op onze website Zeeuwsweerzien.nl.

Uitgever
Stichting Zeeuws Weerzien:
Voorzitter Frans van de Velde,
Postbus 33, 4350 AA Veere;
zeeuwsweerzien.nl;
secretariaat@zeeuwsweerzien.nl

Redactie
Peter de Jonge (hoofdredacteur),
Margreeth Ernens (website, eindredactie),
Allie Barth, Peter Blom (Zeeuws Archief),
Jan van Damme, Jan Dirk van Scheyen,
Wim van Gorsel (ZB| Bibliotheek van Zeeland),
Mieke van der Jagt, Louis Kesteloo (puzzel),
Albert Kort, Jopie Meerma-Ottevanger,
Danker Jan Oreel (cartoon),
Ans van Nieuwenhuijze, Ali Pankow,
Willem Staat, Peter Verdurmen,
Rinus Willemsen (column).

Vormgeving
Leo Minnaard
Illustratie voorpagina
Doeken van Yan/
Maryanne van Winden
Drukwerk
Meulenberg Media
Advertentieverkoop
Origin Marketing, Ivo van der Velde
(adverteren@zeeuwsweerzien.nl)

Distributie
Truus Sepers:
distributie@zeeuwsweerzien.nl
Leesbijeenvakomsten
Rina Cevaal
leesteams@zeeuwsweerzien.nl
Projectcoördinatie
Hanneke de Vroe
redactie@zeeuwsweerzien.nl

Bij het samenstellen van deze krant is met zorg getracht alle rechthebbenden m.b.t. beeld- en archiefmateriaal te achterhalen. Mochten personen of instanties desondanks van mening zijn dat (foto) rechten zijn geschonden, dan kunnen zij zich wenden tot de redactie via redactie@zeeuwsweerzien.nl

Zwemmend de gevaarlijkste vaarweg van Europa over

Zeeland heeft de Kustmarathon, het Nederlands kampioenschap Tegenwindfietsen en de meest bijzondere: de Scheldebekerwedstrijd. In de jaren twintig van de vorige eeuw begonnen als een wedstrijd van Zeeuwse zwemclubs wie als snelste van Breskens naar Vlissingen kon zwemmen. Let wel: over de Westerschelde, toen al en nu nog steeds, het gevaarlijkste vaarwater van Europa.

door Mieke van der Jagt

Goesenaar Piet Schop, 74 jaar en nog steeds een groot openwaterzwemmer, heeft er een lijvig boek over geschreven: *Historie van de Scheldebekerwedstrijden 1930 - 1969*. Jaren werk heeft hij erin gestoken. Omstandigheden, tijden, interviews met en portretten van winnaars en andere deelnemers, beschouwingen en heel veel foto's. Het kan haast niet vollediger, al vindt Piet Schop zelf van wel. „Achteraf, toen het eenmaal gedrukt was, kwam ik toch nog dingen tegen die ik wel had willen opnemen.”

Roeibootje

Hij vertelt hoe individuele overtochten uitgroeiden tot een unieke wedstrijd, die vanaf 1930 een officiële status kreeg. „Op sommige foto's kun je zien hoe het in zijn werk ging: iedere deelnemer een eigen roeibootje voor de veiligheid. Er moesten natuurlijk wel mensen uit het

Groepsfoto voor de start van de Scheldebekerwedstrijd in 1931. | Foto Vreeken, Breskens

water worden gehaald: kramp, uitputting, te ver afdrijven door de stroming, het is geen peulenschil. De stroming kan heel sterk zijn en door de wind onvoorspelbaar. De bootjes kregen een nummer dat correspondeerde met de nummers op de badmutsen.”

Piet Schop legt uit dat je altijd twintig minuten voor hoog tij moet starten. Als het goed is brengt het tij je dan bij de sterkste stroom als de kentering begint: het kleine halfuurtje waarin het tij min of meer stilligt. Omdat je in het eerste stuk een eind oostwaarts wordt

verzet, kun je vervolgens de ebstroom benutten om de boog westwaarts af te maken. „Je zwemt dus in een boog, al zijn er hele sterke zwemmers geweest die gewoon rechtuit zwommen.”

Wonder

Dat de wedstrijd, behalve tijdens de Duitse bezetting, haast elk jaar werd gezwommen zonder noemenswaardige ongelukken, mag een wonder heten. „Je moest telkens al die bootjes bij elkaar zien te scharrelen en het deelnemersveld werd groter. Iedereen deed mee: de reddingsbrigade, de marine, de Zee-

vaartschool, De Schelde en het loodswezen.”

Door omstandigheden stierf de wedstrijd in de jaren zestig een stille dood. Maar net als het bloed gaat het water waar het niet gaan kan. Toen in 2014 Zeeuws-Vlaanderen 200 jaar bestond, werd de beker uit de kast gehaald, afgestoft en opnieuw gewonnen.

Omgekeerd

„We zwemmen nu in omgekeerde richting, van Het Badstrand in Vlissingen naar Breskens. Dat vanwege de veiligheid” vertelt Piet Schop, „De Deurloo

(een vaargeul, red.) is drukker bevaren dan de Wielingen en we moeten afspraken maken met de havens, Rijkswaterstaat en nog meer instanties. In plaats van ieder zijn eigen bootje, leggen we nu een cordon van scheepjes. De race in 2014 was een grandioos succes en er werd besloten het elke vijf jaar te herhalen maar het werd 2022.” Het deelnemersveld wordt tegenwoordig beperkt tot 125 deelnemers die pas kunnen meedoen als ze een podiumplaats in een van de kustzwemwedstrijden hebben gehaald. „Het is echt 'safety first' en dat is maar goed ook.”

Meedoen is belangrijker dan winnen, maar het is toch leuk wanneer je als sporter thuis komt met een heleboel medailles om je hals. Dat geldt zeker ook voor de Paralympics. Een van de deelnemers aan de Olympische Spelen voor mensen met een lichamelijke handicap was Lia Duine. Zij nam in 1976 als zwemster deel aan de Paralympics in het Canadese Toronto.

door Jopie Meerman

Lia werd in 1950 geboren in Oud-Vossemeer en overleed in 1999 in Bergen op Zoom waar ze toen woonde. Haar familie kijkt met trots terug op haar prestaties.

Zij hoorde bij de 41 mannen en 17 vrouwen die dat jaar in allerhande disciplines presteerden en met 84 medailles thuiskwamen: 45 keer goud, 25 keer zilver en 14 keer brons, de tweede plaats bij de medaille-spiegel. Lia keerde met vijfmaal goud en twee keer zilver terug op Schiphol. De ploeg werd

Vijf keer klonk het Wilhelmus

ontvangen door prins Claus en Erica Terpstra.

Handicap

Lia Duine leerde als kind zwemmen in het water van de Eendracht. Die sport werd voor haar later heel belangrijk. Vanaf haar zeventiende jaar raakte zij verlamd vanuit het ruggenmerg. Het werd steeds erger tot ze niet meer zonder rolstoel kon.

Naast haar trainingen in het zwembad in Roosendaal, trainde zij met de nationale zwemploeg in Utrecht. En in het weekend was Jaap Jansen van het Thoolse zwembad De Spetter een grote stimulator. Ondertussen rondde zij haar studie Nederlands in Tilburg af. Ze was ruim 25 jaar docente aan scholengemeenschap Roncalli in Bergen op Zoom en een jaar aan de christelijke mavo in Tholen.

Prestaties

De Vossemeerse zwemster, die in

Lia Duine | Foto: Archief Eendrachtbode

Toronto op verschillende afstanden uitkwam, scoorde met name

bij de estafette, 3 x 50 meter, met als grote concurrent de Verenig-

de Staten. En ze won. Goud voor Nederland!

De sporters uit Roosendaal en Bergen op Zoom kregen in die plaatsen natuurlijk een enthousiast onthaal. En de medaillewinnares kreeg in haar geboortedorp Oud-Vossemeer, ook al woonde ze er niet meer, op 28 augustus 1976 een grootse huldiging.

In een open rijtuig met veel publiek onderweg, vlaggen, muziek en toespraken, het was voor haar de mooiste herinnering.

Sportvrouw van het jaar

Bergen op Zoom benoemde haar in 1976 tot sportvrouw van het jaar. Een jaar na de Paralympics trouwde Lia met Ger de Baat. Ze kregen vier kinderen. Na haar sportcarrière zette het echtpaar zich in voor kinderen met dyslexie (woordblindheid). Hun inzet was dat een mens, ook al is hij of zij gehandicapt, toch veel voor anderen kan betekenen.

Lia was naast Olympisch kampioene met haar doorzettingsvermogen een voorbeeld voor velen.

Veel succes voor meisje in turnpakje

„Ik ben gewoon een meisje in een turnpakje, meer niet”, vond Cora Hoogstrate (1958) uit Zierikzee toen ze ruim vijftien jaar oud was. Haar leven stond toen al jaren in het teken van turnen. Met groot succes en veel titels op haar naam, waaronder tweemaal de tweede prijs bij de Nederlandse kampioenschappen.

door Ali Pankow

Met twee uitspraken weet Cora terugkijkend op die turnloop-

BH?

Het gebeurde in de vrije oefening tijdens het Nederlands turnkampioenschap in Eindhoven: Cora voelde dat haar bh plotseling los schoot. Ze ging dapper door met de uitvoering, terwijl die bh langzaam naar boven kroop en uiteindelijk in haar nek boven het turnpakje uit piepte. Cora boog aan het einde van haar optreden netjes af voor de jury en vertrok stoïcijns naar de kleedkamer. „Wat had ze nou voor raar sjaltje in haar nek?”, vroeg haar moeder op de tribune zich af. Overigens won Cora, mede door haar prestaties op brug, paard en balk, de tweede prijs bij dit kampioenschap.

baan haar gevoelens kernachtig samen te vatten: „Ik had het nooit willen missen, maar ik ben heel blij dat mijn kind het niet heeft gedaan” en „Topsport is heel eenzaam, vooral individueel beoefend.” Ze voegt er meteen aan toe dat het haar ook veel heeft gebracht: „Vechtlust, doorzettingsvermogen, zelfvertrouwen. Daar heb ik ook nu nog steeds veel aan. In mijn toneelhobby bijvoorbeeld.” Maar spijt dat ze destijds is gestopt heeft ze nooit gehad. Na vele jaren elk weekend naar trainingsinstituut Papendal en elke vakantie een trainingskamp, zonder ruimte voor een ‘tienerleven’ zoals haar klasgenoten, was het genoeg. Hoewel...ze heeft lang nagedacht over die beslissing.

Vernederend

„Ik maakte best een kans op een plek in de selectie voor de Olympische Spelen, maar die

De zusjes Cora en Anke Hoogstrate poseren voor een mooi plaatje.

waren nog twee jaar weg. En de doorslag gaf de vernederende trainingswijze van de Hongaarse coach Eva Bartha, die je best geestelijke en lichamelijke mishandeling mocht verwijten. Dus op een zondagochtend heb ik haar laten weten: ‘Ich will frei sein!’. Zij nam mij meteen mee naar de hele groep en kondigde heel sarcastisch aan: ‘Cora will frei sein.’ Dat voelde ik me ook toen ik met de trein voor de laatste keer vanuit Arnhem terugging naar Zeeland.” Fotoboeken getuigen ook hoe mooi het allemaal is geweest en Cora vertelt hoe zij heeft genoten van de uitdagingen en de successen. En hoe het ooit begon destijds samen met haar twee jaar oudere zus Anke. ‘Komen jullie bij ons?’, vroeg de train-

ster van Turnvereniging Delta Sport nadat ze Cora en Anke op het grasveld voor de sportzaal handstanden en radslagen zag maken. „Zij had een raam opengezet en wij zijn toen zo door dat open raam naar binnen gestapt toen ze ons riep.”

Papendal

Jaren van trainingen, selecties

en wedstrijden volgden. Anke haakte tussentijds af, maar Cora ging verder, verraste als allereerste met ‘een bruggetje op de balk’, kreeg talrijke medailles omgehangen en reisde dus als prille puber elke vrijdagmiddag in haar eentje met bus en stoptrein urenlang richting Papendal. Totdat ze het genoeg vond.

Een paar palen met korven op het weiland van een boer

Korfbal werd in 1902 bedacht door de Amsterdamse onderwijzer Nico Broekhuijzen, een balsport waarbij de bal door een korf moest worden geworpen door zowel dames als heren. Heel modern voor die tijd. Lichamelijk contact was verboden.

door Allie Barth

De sport sloeg aan en al gauw waren er landelijke en regionale bonden, niet alleen algemene maar ook christelijke, ook in Zeeland. Korfbal werd toen voornamelijk als buitensport beoefend. De komst van sporthallen was aanleiding tot competities in de zaal. In de jaren na de Tweede Wereldoorlog had vrijwel elk dorp op Zuid- en Noord-Beveland, net als in de rest van de provincie, zijn eigen korfbalvereniging, zoals 's-Heer Abtskerke, Ellewoutsdijk, Kortgene en Colijnsplaat om er enkele te noemen. In Kortgene was dat Be Quick en in Colijnsplaat SSS (Sport Staalt Spieren).

Weiland

Voor korfbal huurde men van plaatselijke boeren een stuk weiland, waarop de palen met korven geplaatst konden worden. Kleedaccommodaties waren

Korfbalwedstrijd. Teams, datum en bron onbekend.

er meestal niet. Het was allemaal net zo primitief als bij het voetbal, waar meestal voor het begin van de wedstrijden eerst de koeienvlaaien van het veld verwijderd moesten worden. Op Noord-Beveland besloot de gemeenteraad echter al in 1945 sportvelden aan te leggen. Die kwamen er in 1947, nadat er voor Colijnsplaat door de gemeenteraad besloten was om geen zondagsport toe te staan. De plaatselijke kerken hadden daartegen bezwaar gemaakt.

Tot Ons Genoegen Opgericht

In de Zeeuwse steden ging het doorgaans heel anders. Togo (Tot Ons Genoegen Opgericht)

uit Goes werd al in 1934 opgericht en die vereniging kon gebruik maken van de sportterreinen aan de Westhavendijk. Waar in de dorpen door de na de oorlog sterk gewijzigde maatschappelijke omstandigheden de korfbalclubs al spoedig werden opgeheven wegens gebrek aan belangstelling, hielden de verenigingen in de steden het doorgaans wel vol. Togo bestaat nog steeds en speelt zowel op het veld als in de zaal in competitieverband. Ook enkele van oorsprong clubjes uit de dorpen, zoals Top uit Arnemuiden en Tjoba uit 's-Heer Hendrikskinderen, zijn nog steeds bloeiende verenigingen.

De beroemde kus van Frans de Munck en Jayne Mansfield.

Zwarte panter: superdoelman en ladykiller

Hij was een buitengewoon getalenteerde sporter, een showman en een ladykiller: Frans de Munck uit Goes had het allemaal. Met zijn altijd keurig achterover gekamde, ravenzwarte haar en atletische lichaam een indrukwekkende verschijning tussen de doelpalen. Hij verwierf door zijn katachtige duiken de bijnaam ‘zwarte panter’.

door Peter de Jonge

De Munck begon bij de voetbalclub VV Goes. In 1943 werd hij kampioen van de 2de klasse met dat elftal, waarvan ‘legendarische’ spelers als Jempi van der Sluis, Chiel de Kok en Flip Pauwe deel uit maakten. Zijn kwaliteiten sprongen bij andere clubs in het oog, waardoor hij de overstap maakte naar Sittardse Boys. Hoewel het betaald voetbal

nog niet bestond was het een publiek geheim dat hij daar betaald kreeg. Hij behoorde tot het kleine groepje Nederlanders dat als eerste in het buitenland ging spelen, in zijn geval bij 1. FC Köln, vijf jaar na het einde van de Tweede Wereldoorlog. De Munck kwam 31 keer uit voor het Nederlands elftal en verdedigde 12 maart 1953 het doel tijdens de zogenoemde Watersnoodwedstrijd in Parijs, een benefietwedstrijd van in het buitenland spelende Nederlandse profs tegen Frankrijk. De opbrengst ging naar de slachtoffers van de Watersnoodramp. Hij oogstte bewondering en afgunst. Dat laatste vooral toen hij in 1957 voorafgaand aan de wedstrijd Sparta-DOS de Amerikaanse filmster Jayne Mansfield, in Nederland voor promotie van haar films, vol op de lippen kuste.

Jong Ambon bestaat al ruim 66 jaar. De voetbalclub is tot ver buiten Zeeland geliefd. „Tot in Groningen willen ze ons T-shirt.”

Het elftal van Jong Ambon in 1971. Tweede van rechts vooraan de vorig jaar overleden Paul Telussa, vader van Melvin, die een van de succesvolste trainers is geweest op de Zeeuwse voetbalvelden. | Foto: Beeldbank Zeeuws Archief

door Jan Dirk van Scheyen

Snel en behendig: Jong Ambon maakt indruk op voetbalvelden

Het zal even wennen zijn geweest voor Zeeuwse voetbalteams, toen die in de jaren vijftig kennismakten met Jong Ambon. De Molukse club liet een voetbalspel zien dat ze in Zeeland nog niet kenden. Ze beschikten over een voortreffelijk balgevoel.

„We speelden technisch voetbal, met snelle passes, veel korte tikkies en dat werd wel mooi gevonden, zelfs door onze tegenstanders”, herinnert oud-voorzit-

ter Noes Taniwel (57) zich. Samen met huidig voorzitter Melvin Telussa (42) en erelid Jonah Latumeten (52) blikt Noes terug op het ontstaan van Jong Ambon. „Ja, we hadden vanaf het begin heel goede spelers”, weet Noes. „Die Zeeuwse jongens waar we tegen speelden, voetballen dikwijls heel erg fysiek. Wij moesten daar snelheid en behendigheid tegenover stellen, want anders werd je overhoop geschopt”, lacht hij.

Familieclub

Jong Ambon, opgericht in 1958, is altijd een echte familieclub geweest.

„Onze spelers kwamen uit de Molukse wijken van Middelburg, Oost-Souburg en Koudekerke”, vertelt Melvin.

„Als je maar een beetje kon voetballen, ging je als jongetje naar Jong Ambon. In de club vielen alle verschillen tussen de drie wijken weg. Die onderlinge verbondenheid is tot op de dag van vandaag gebleven. Spelen bij Jong Ambon is een soort van thuiskomen.”

Erelid Jonah Latumeten zegt het zo: „Wij zijn kinderen van de club. Soms maak je een uitstapje naar een andere club, of je bent om een andere reden even weg, maar die verbondenheid draag je inderdaad je hele leven bij je. Dat is het mooie aan Jong Ambon.” Jonah vergelijkt de club graag met een familie. „We zijn een familie die elkaar al van kinds af aan kent”, zegt hij, „en als een familie betreden we ook het veld.”

Kleur

Maar Melvin, Jonah en Noes weten dat het vroeger niet alle-maal rozengeur en maneschijn was. De boys maakten al snel kennis met racisme vanwege hun kleur. „Als we in de jaren zestig, zeventig of tachtig in Zeeuws-Vlaanderen moesten

spelen, wisten we al van tevoren dat we door supporters van onze tegenstander uitgescholden zouden worden”, vertelt Noes. „Tegenwoordig heeft iedereen de mond vol van racisme, maar in die dagen was racisme heel

„normaal” hoor, daar hebben onze spelers jarenlang mee te maken gehad. In Sint-Jansteen liepen de emoties daarvoor een keer zó hoog op dat we onder begeleiding van ons bestuur het veld af moesten...”

Jong Ambon mag zich verheugen in een populariteit en naamsbekendheid die tot ver buiten Zeeland reiken. Dat komt waarschijnlijk ook omdat ze een van de weinige van origine Molukse sportverenigingen zijn die Nederland nog rijk is. „Onze T-shirts en andere merchandise zijn gewild tot in Groningen en Waalwijk”, vertelt Melvin.

Trots

Spelers van het eerste uur zoals Jimmy Pentury en Ben de Lima - inmiddels op leeftijd - zijn nog regelmatig in het clubhuis in Middelburg te vinden. Om klusjes te doen en te praten over vroeger. Dan komen er namen voorbij van families als Telussa, Taniwel, Pattiasina, Latumeten en Pentury, die voor altijd met Jong Ambon verbonden zullen blijven. En daar zijn ze bij de club best trots op.

MONDIAL MOUVERS
Vogel Verhuizingen

Woningontzuiming met zorg!

Dat doen ze ook!

Wist u dat Mondial Vogel Verhuizingen ook zorgvuldige woningontzuiming verzorgt voor ouderen, mindervaliden en hulpbehoevenden na hun verhuizing en voor nabestaanden na een overlijden?

- Leegruimen van woning of verzorgingskamer
- Alle werkzaamheden conform opleveringseisen
- Verwijderen vloerbedekking
- Tijdelijke opslag inventarisgoederen en/of persoonlijke spullen
- Afvoeren inventarisgoederen op milieuverantwoorde wijze
- Eindschoonmaak

0118-612669
info@vogel-verhuizingen.nl

Een grote dikke NUL

Het was voor veel mannen een vast punt tijdens hun rondje wandelen aan het einde van de zondagmiddag: het kantoor van de PZC op de Markt in Middelburg. Daar kwamen ze de uitslagen te weten van het amateurvoetbal van dat weekend. In het tijdperk voor internet en mobiele telefoons was dat hét informatiekanaal. Wim Jagt, destijds administrateur van de KNVB afdeling Zeeland, verzaamelde die uitslagen en schreef ze op het bord. Een ouderwets schoolbord, waar de kaartjes met de clubnamen per klasse al waren opgehangen. „De eerste man, die er al stond voordat de borden werden opgehangen, was Cas Hakkenberg, die een juwelierszaak had”, weet hij nog.

Met ingehouden adem werd er gewacht tot hij met zijn krijtje verscheen en de resultaten noteerde. Hij herinnert zich nog die ene keer toen Vlissingen met 5-0 had gewonnen van Middelburg. „Ik schreef eerst de 5 en daarna een grote, dikke NUL op. Daar heb ik wel commentaar op gehad.” Ook bij andere PZC-kantoren in de provincie werden de uitslagen opgehangen en in Vlissingen gebeurde dat in de Walstraat. De mooie traditie eindigde toen andere kanalen als regionale omroep, teletekst en uiteraard internet kwamen. Maar nergens stond zo'n mooie grote NUL als Wim Jagt destijds noteerde.

De duiven van Jan vlogen het snelst

Van mijn veertiende tot mijn veertigste jaar hield ik in Terneuzen postduiven. En natuurlijk deed ik mee aan wedstrijden. In de jaren zeventig van de vorige eeuw waren er in Zeeland meer dan 3000 duivenliefhebbers actief. Daar zijn er nu nog maar 640 van over.

door Jan Zegers

De duivensport vergt veel tijd. Je moet 365 dagen per jaar van 's morgens vroeg tot 's avonds laat klaar staan voor de vogels die voor wedstrijden in topconditie moeten zijn. Ze worden met speciaal daarvoor ontworpen vrachtwagens naar een zogenaamde losplaats gereden, het startpunt van hun wedstrijd. Vaak is dat vele honderden kilometers tot wel 1200 kilometer van hun thuishok.

Duivenklok

De afstand tussen start en finish, het thuishok, wordt gemeten door middel van coördinaten. In mijn tijd kreeg elke duif voor de wedstrijd een genummerde ring die na aankomst in een zogenaamde duivenklok werd gestopt. Duiven vinden hun weg naar huis terug dankzij natuurlijke navigatiemethoden, zoals de stand van de zon. Door het verschil van de start- en aankomsttijd werd de gemiddelde snelheid berekend. De duif met de hoogste gemiddelde snelheid

won. Tegenwoordig gebeurt dat meten elektronisch. Er zijn grote geldprijzen mee te verdienen en prijsduiven kunnen veel geld opleveren. Omdat mijn gezin ook wel eens met vakantie wilde vroeg ik mijn vader een keer of hij de voorbereiding wilde doen. Ik legde hem uit wat hij moest doen: twee keer per dag een trainingsvlucht en na de vlucht direct binnen-

roepen. Daarna een afgemeten hoeveelheid duivenvoer en schoon drinkwater geven. Op vrijdagavond moesten er tien jonge duiven ingekorfd worden, zes doffers en vier duivinnen, voor de belangrijke nationale 400 kilometer wedvlucht uit Orleans. Op de zaterdag van de lossing zat onze vakantie erop. Het was een warme dag met een straffe noordoostenwind,

dus de duiven zouden het zwaar krijgen. We reden 's avonds rechtstreeks naar mijn ouders om het verloop en de uitslag van de wedvlucht te vernemen. Het was een ongekend succes. De zes snelste duiven in de vereniging waren die van mij en ook in de provincie en nationaal stonden de duiven bij de vroegste meldingen. Vader zat gniffelend in zijn stoel

en zei: „Met dit resultaat kan ik het wel vertellen. De duiven zijn afgelopen week niet buiten geweest. Ik was bang dat ik ze niet op tijd binnenkreeg en ik had geen zin daar lang op te wachten. Ook de voerbak was altijd ruim gevuld, dus ze zijn niets tekortgekomen.” Tegen alle sportlogica in waren mijn duiven toch de topsporters van deze vlucht geweest.

De 16-jarige Jan Zegers jaar met zijn broertje Wim (4) bij het duivenhok dat Jan in 1958 zelf met sloophout in elkaar knutselde. | Foto: archief Jan Zegers

Smokkelaars en scheefrijders

Wil je weten of je met een Zeeuw te maken hebt, dan heb je aan één woord genoeg, namelijk 'Oemoemenoe'. Wie de naam van de Middelburgse rugbyclub niet goed kan uitspreken is geen Zeeuw. Oemoemenoe betekent zoiets als 'hoe moeten we nu verder' en is heel toepasselijk als je kijkt naar rugbyers die in een kluwen worstelen om het bezit van de ovaal bal.

door Willem Staat

Zeeuwen zijn goed in het bedenken van namen voor sportclubs waarvan je denkt: hoe komen ze erop? Een vroeg voorbeeld levert kapelaan Koning in 1930 in 's Heerenhoek. Hij is dan fanatiek betrokken bij het stichten van de plaatselijke voetbalvereniging. Bij het zien van een patrijzennest geeft hij de club de naam van deze weidevogel. Want als het patrijzen lukt om wel vijftien jongen groot te brengen, moet het ook mogelijk zijn om in 's Heerenhoek een elftal te vormen, zo redeneert de geestelijke. Om bij gevederde

Logo RIA-W

vrienden te blijven: de korfbalvereniging van Westkapelle heet Stormvogels en de junioren zijn de Vroege Vogels.

Maanraket

Wanneer in 1969 V.V. 's-Gravenpolder samengaat met De Beren uit Baarland, besluit men het nog hoger te zoeken. De fusieclub zal SV Apollo '69 heten, genoemd naar de raket die de eerste mensen naar de maan brengt.

Nog altijd zijn er verenigingen waarvan de naam begint met RK, wat duidt op rooms-katholieke oorsprong. Ongetwijfeld de mooiste naam in dit verband is die van voetbalvereniging RIA Westdorpe. Hij staat voor 'Rooms In Alles'. Intussen herinnert er niets meer aan de rijke roomse sfeer, hoewel het bestuur in 2006 bij de viering van het 75-jarig jubileum nog een mis laat opdragen, uit respect voor het verleden.

Logo Smokkelhoek

Website Oemoemenoe

Een naam die snelheid suggereert staat natuurlijk goed. Dus bestaat in Goes de TGV (Toerclub Goes Vooruit), genoemd naar de supersnelle trein. Direct na de bevrijding van Hulst in september 1944 ontstaat in Hulst hockeyclub Rapide (Frans voor 'snel').

Sportpark De Albas

VV RCS speelt in Oost-Souburg op sportpark De Alblas, zoals ook een riviertje in de Alblasser-

waard heet. De naam voert terug op sportieve banden tussen Souburg en Alblasserdam in de 20ste eeuw. In Alblasserdam bestaan de Souburghstraat, de polder Souburg en een molen van die naam. Dat komt doordat Nicolaas van Souburg in de 13e eeuw ambachtsheer was van het dorp. RCS staat trouwens voor Racing Club Souburg, door tegenstanders wel eens Ram Club Souburg genoemd.

Een belangrijke categorie vormen raadselachtige afkortingen. De naam van de korfbalvereniging Tjoba uit 's-Heer Hendrikskinderen is Maleis voor 'We willen het proberen'. Die van Badmintonclub Sinar '75 in Goes betekent 'Samen Indische Nederlanders als Repatrianten'. Sinar is bovendien het Indische woord voor licht. De naam van het Vlissingse Seolto staat voor 'Samenspel En Oefening Leidt Tot Overwinning'. Basketbalclub Smokkelhoek in Kapelle dankt zijn naam aan belastingontduiking in de haven van Biezelinge, die hier vroeger lag. Bezoekers hoeven hier dus niet extra te vrezen voor valsspellen. Moge dat ook gelden voor IJclub Scheve Schaats in Sluis. Aan de leden komende winter een mooie ijsvloer toegewenst op de Damse Vaart.

Stijve Zeeuwen met soepele spieren

Er is heel wat gesport in Zeeland. Recreatief, door bloedserieuze amateursporters en natuurlijk door professionals.

Wie in de Beeldbank Zeeland kijkt, krijgt na het intikken van het zoekwoord 'sport' duizenden foto's te zien. Medewerkers van de ZB | Bibliotheek van Zeeland doken er speciaal voor Zeeuws Weerzien in en stonden voor de schier onmogelijke taak om een afgewogen selectie te maken.

Ook elders in deze krant zijn foto's gebruikt, die zij hebben gekozen.

Een aparte plaats op deze pagina krijgt de wielersport.

De conclusie na het doorploegen van het unieke beeldarchief kan alleen maar zijn dat Zeeuwen weliswaar vaak stijf worden genoemd, maar over soepele spieren blijken te beschikken.

1 In 1958 deed de Tour de France Zeeuws-Vlaanderen aan. In de 2e etappe reed het peloton door Sluis. Renners komen de Vrijstraat uit en rijden richting België. | Foto: PZC. Bron: ZB/Beeldbank Zeeland, nr. 31563

2 Eind jaren 50 behoorde Nel Fritz tot de nationale top bij het turnen. Vaak oefende Nel na haar werk op het strand van Vlissingen, zoals hier in 1958. | Foto: Jacqueline Midavaine. Bron: ZB/Beeldbank Zeeland, nr. 123292

3 Omdat in Zeeland geen rugby werd gespeeld, besloot Cor de Heus een rugbyclub op te richten. Daartoe moest wel een naam verzonnen worden en dat kostte bestuurlijk de nodige moeite, totdat één der bestuursleden in de op een dood punt belande vergadering op zijn Zeeuwse opmerkte 'Oe moe me noe?' ('Wat moeten we nu beginnen?'). | Foto: J. Wolterbeek, ca. 1975. Bron: ZB/Beeldbank Zeeland, nr. 141144

4 Middelburg-voetballer Arie Delmotte gaat na het behaalde landskampioenschap tegen het Oldenzaalse Quick '20 op de schouders van de supporters, 1966. | Bron: ZB/Beeldbank Zeeland, nr. 180118.

5 De 'Zeeuwse klassieker' Middelburg-Vlissingen, 1968. Als beide Zeeuwse clubs tegen elkaar speelden, zoals hier op het Nadorstterrein, kwamen er duizenden toeschouwers af op deze wedstrijd. Er werden zelfs talloze weddenschappen afgesloten op de uitslag. | Foto: PZC. Bron: ZB/Beeldbank Zeeland, nr. 161447.

6 Een loper van nationale allure was Piet Vonck (1947-2002) uit Hulst. Begin jaren '70 domineerde hij jarenlang op de lange afstand loopnummers. Hier als winnaar van de 10 mijlsloop in Middelburg, 9 juli 1972. | Bron: ZB/Beeldbank Zeeland, nr. 157273.

2

4

3

Wielersport

De wielersport verdient een apart plekje in deze krant. Als het aankomt op prestaties is er geen enkele sport waarin Zeeuwen zo succesvol zijn geweest. We zouden er met gemak een compleet nummer mee kunnen vullen. Maar ja, onze ruimte is beperkt. Vandaar dat we enkele renners van toen eren met een kleine fotogalerij.

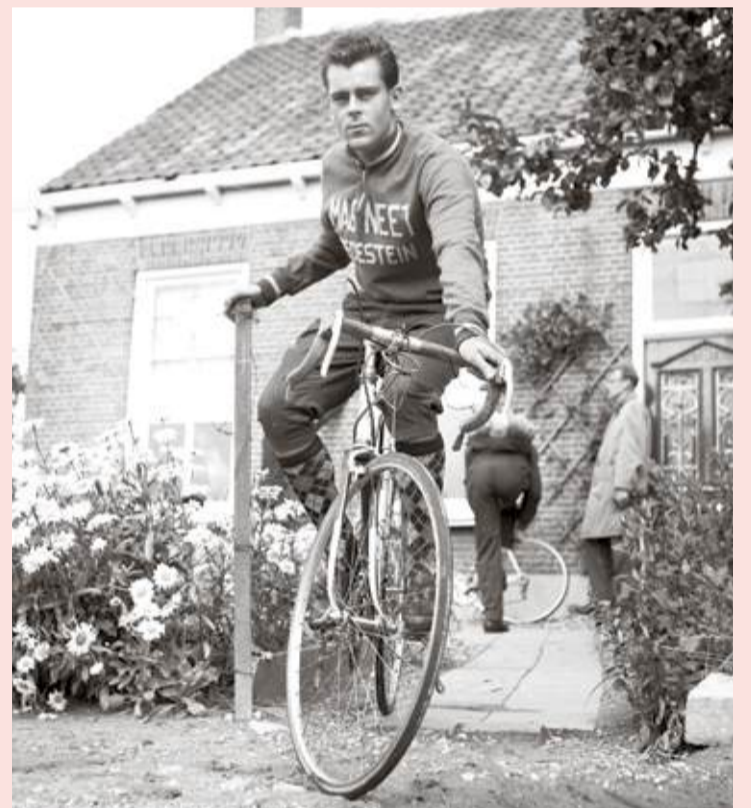
Zeeland bracht met Theo Middelkamp uit Kieldrecht de eerste Nederlander voort die een etappe won in de Tour de France. Een bergetappe nog wel van Aix-les-Bains naar Grenoble op 14 juli 1936. En hij was in 1943 de eerste Nederlander die wereldkampioen werd op de weg. Een absolute grootheid was Jo de Roo, de klassiekerkoning uit Schore. Hij won onder meer de Ronde van Lombardije,

de Ronde van Vlaanderen, de monsterwedstrijd Bordeaux-Parijs van 600 kilometer en etappes in de Tour de France.

Jo de Roo zou lang de grootste blijven tot in de jaren 70 en 80 het fenomeen Jan Raas uit 's-Heerenhoek tot ongekende wereldklasse uitgroeide. Hij won 14 klassiekers, 10 etappes in de Tour de France, waarin hij de gele en de bolletjestrui droeg, werd tweemaal nationaal kampioen op de weg en in 1979 wereldkampioen. Een klasse apart was ook Keetie van Oosten-Hage uit Sint-Maartensdijk, in haar tijd de succesvolste bij het net ontstane vrouwenwielrennen. Ze werd tweemaal wereldkampioen op de weg en zette in 1978 het werelduurrecord op de Olympische wielbaan van München op 43,082. Dat record hield 20 jaar stand.

Keetie Hage voor de start van de Ronde van Sint-Annaland in 1967. | Foto PZC. Bron ZB|Beeldbank Zeeland rec. nr. 150155

Jo de Roo uit Schore in 1959. | Foto PZC. Bron: ZB|Beeldbank Zeeland rec. nr. 122606

Jan Raas in zijn typerende stijl. | Foto:Wikimedia Commons.

Sportieve werknemers bij een vitaal bedrijf

Het bedrijventeam van Zeeland Refinery voor de start van de Delta Ride for the Roses.
Foto Zeeland Refinery

Op de dag van het gesprek meldt Peter Kleij dat hij nog maar net terug is van de Olympische Spelen. Toen hij vele maanden voor de openingsceremonie op jacht ging naar toegangskaartjes verscheen er een pop-up op zijn beeldscherm. Of hij zich misschien wilde aanmelden als vrijwilliger. ‘Waarom eigenlijk niet?’, dacht hij. En zo belandde hij in Parijs om toeschouwers de weg te wijzen. Reis en verblijf moest hij zelf betalen, maar hij had wel gratis entree tot de evenementen.

Peter Kleij (links) en Erwin Kodde.
Foto Zeeuws Weerzien

Niet alleen genieten van sport, maar ook dienstbaar zijn. Dat weten ze bij Zeeland Refinery van hem al lang. Hij is voorzitter van de toerclub en betrokken bij de organisatie van evenementen, waar hij dan zelf uiteraard ook aan deelneemt. Net als Erwin Kodde uit Arne-muiden, die inspector is. Ook al zo'n sportfanaat. Lichamelijke activiteit die wordt gestimuleerd door de raffinaderij in Vlissingen-Oost. Want de gezondheid van werknemers staat er hoog in het vaandel.

Kledingsetje

Toen Peter Kleij (64 jaar en al 40 jaar werkzaam bij Zeeland Refinery) begin jaren 90 voorzitter werd van de toerclub, telde die zes leden. „Ik wou natuurlijk meer en we hadden best wat geld in kas. Dus stimuleerde ik het lidmaatschap door ieder nieuw lid een kledingsetje aan te bieden in de bedrijfskleuren met logo. Het ledental schoot omhoog.” Onlangs werd er weer eens nieuwe sportkleding besteld. Daarvoor kwam een leverancier persoonlijk naar de raffinaderij en kon iedereen zijn wensen aangeven: kortere mouwen of broeken, of juist wat langer,

langer ruggandje.... „Tijdens die passessies kun je je wensen meteen bespreken”, aldus Kleij. En er zijn meer voordelen voor sporters: goedkoop materiaal, zoals banden bijvoorbeeld.

De toerclub probeerde eerst deelname van groepen aan ritten in de buurt te organiseren, maar dat leverde dikwijls problemen op door de shifts, de vijfploegendiensten, die het ingewikkeld maakte om een gezelschap bijeen te krijgen. Dus kwamen er meerdaagse uitstapjes in het weekend voor in de plaats. Zoals naar de Waalse Ardennen, waar de Stockeu – een bekende beklimming uit de wielerklassieker Luik-Bastenaken-Luik – werd aangedaan. „Dat hebben we een paar jaar volgehouden”, vertelt Kleij.

Delta Ride for the Roses

Uiteraard mocht de toerclub niet ontbreken bij de Zeeuwse Delta Ride for the Roses. „Daar namen we met zo'n zeventig man aan deel, verdeeld over vier afstanden”, weet Erwin Kodde die net als Peter Kleij de 120 kilometer reed. De 45-jarige Kodde is behalve fietser ook een hardloper, die zo'n 40 tot

50 kilometer per week onder zijn sportschoenen wegrent. De loopgroep van Zeeland Refinery is misschien wat minder actief dan de fietsers, er wordt wel degelijk in georganiseerd verband gelopen. Bijvoorbeeld door deelname aan de Zwaakse Weel Loop en de Roparun, waarbij teams in drie dagen tijd in een non-stopstafeteloop ruim 500 kilometer

“Als je acht uur binnen hebt gezeten is het lekker om je kop leeg te maken”

afleggen. In maart werd deelgenomen aan de City-Pier-City loop in Den Haag, waarvan de manager operations de kartrekker was. Dit najaar wordt er zelfs een heus loopevenement op eigen terrein gehouden: de Vitaliteitsloop voor eigen personeel en contractors: wandelaars en hardlopers.

Aangezien niet iedereen een racefiets heeft of fanatiek hardloper is, biedt het bedrijf ook de mogelijkheid om met

steun naar eigen keuze te bewegen. Kodde: „We hebben het bedrijfsfitness-abonnement, waarvan je gebruik kunt maken. Dan kun je met hoge korting naar de sportschool.” Meer dan 150 werknemers maken er gebruik van. Geen wonder dat Zeeland Refinery in 2018 werd uitgeroepen tot het Vitaalste Bedrijf van Zeeland.

Op de fiets

Behalve deze groepsactiviteiten, zorgt Zeeland Refinery ervoor dat er gezonde voeding te koop is in het bedrijfsrestaurant en kunnen werknemers op aantrekkelijke voorwaarden gebruik maken van het fietsenplan. Laborant Kleij zegt: „Ik vond het vaak heerlijk om op de fiets van en naar het werk te komen. Als je acht uur binnen hebt gezeten is het lekker om je kop leeg te maken.”

Hij is geen uitzondering. Bij het vertrek na ons gesprek draait een wielrenner het terrein op en zet zijn racefiets in de berging. Klaar voor de start... van zijn werkdag.

Zeeland Refinery bestaat 50 jaar!

Alweer een halve eeuw is in Vlissingen-Oost een Zeeuwse raffinaderij actief. In 1974 was Total Raffinaderij één van de eerste bedrijven in het Sloe-gebied. Sinds 2011 draagt het bedrijf de naam Zeeland Refinery. Ter ere van het gouden jubileum wordt Zeeland Refinery dit jaar in

‘Zeeuws Weerzien’ in de spotlights gezet. Deze keer gaat het over sport en vitaliteit.

Oranjeleeuwinnen begonnen ooit als 'welpen' in Zeeland

De Oranjeleeuwinnen zijn tegenwoordig een begrip, zeker na 2017 toen het Nederlands vrouwenvoetbalelftal de Europese titel behaalde. Toch is het nog niet zo heel lang geleden dat er in ons land door vrouwen niet in clubverband werd gevoetbald.

door Wim van Gorsel

De Koninklijke Nederlandse Voetbal Bond (KNVB) vond voetballende dames uit esthetisch oogpunt niet gewenst. Pas eind jaren zestig kwam daar langzaam verandering in. De kiem daarvoor werd gelegd in Zeeland, in Kapelle wel te verstaan. In Kapelle werd eind 1968 de club E.Z.D.V.V. (Eerste Zeeuwse Dames Voetbal Vereniging) opgericht door Gerard Korsuize, die ook de trainingen verzorgde. Diverse huisvrouwen die wat tijd over hadden meldden zich aan bij de nieuwe club. Bekende speelsters uit die eerste jaren waren onder andere José van Hoof ('de blonde pijl' of 'de vrouwelijke Johan Cruyff'), die later tot meer dan zestig interlands kwam, Maja Versprille en Miny te Selle.

'Wilde' competitie

EZDVV speelde aanvankelijk in een 'wilde' Zeeuwse competitie. Toch was het geen echt 'wilde' competitie, want EZDVV wilde zich graag aansluiten bij de KNVB. Daarvoor moesten echter eerst de statuten van de nationale voetbalbond worden aangepast.

EZDVV viert het kampioenschap in 1970. | Foto Jacqueline Midavaine. Bron ZB|Beeldbank Zeeland rec. nr. 102289

In 1970 werd op initiatief van EZDVV een begin gemaakt met de oprichting van een echte competitie tussen vrouwen-teams. In totaal schreven zich zeven teams in. Dit waren: EZDVV, Amro-bank Middelburg/Vlissingen, Aviolanda (Woensdrecht), Minerva (Arnhemuiden), Noorvrouwen (Westkapelle), Octopus (Zoutelande) en SVH (Hoedekenskerke). Competitieleider was Gerard Korsuize en het inschrijfgeld bedroeg tien gulden per team. Omdat EZDVV deze eerste (en enige) Nederlandse vrouwenvoetbal-competitie won, mocht het zich het volgende seizoen (1970/1971) inschrijven in het door de International Ladies Football Association (ILFA) te organiseren

Europa Cup-toernooi.

Het nationaal vrouwenvoetbalteam vond, in zekere zin, ook zijn geboorte in de provincie Zeeland.

Café de Landbouw

Zaterdag 2 januari 1971 vonden er hiervoor in café de Landbouw

in Goes de eerste verkennende besprekingen plaats. In de eerste nationale selectie kwamen dan ook vele Zeeuwse vrouwen terecht. Ook de eerste 'bondscoach' was een Zeeuw: Robert Verbruggen uit Goes, die op dat moment tevens trainer was van EZDVV.

Trainer Verbruggen trok vanaf dat moment regelmatig het land in om de beste speelsters van Nederland op te sporen. Tevens vond er elke vrijdagavond een centrale training plaats in Kapelle. Dit 'Nederlands dameselftal' speelde in totaal 21 wedstrijden, onder andere in Brielle tegen de (mannen)redactie van het populaire tijdschrift Panorama (uitslag: 3-3). Slechts drie nederlagen werden er geleden. Daaronder was de WK-kwalificatiewedstrijd tegen Frankrijk, die met 4-0 verloren ging. Hierdoor misten de vrouwen het WK in Mexico.

In april 1971 werd in Kapelle de Algemene Nederlandse Dames Voetbal Bond (ANDVB) opgericht.

Er werden nu twee competities opgezet: één voor Zeeland/West-Brabant en één voor Zuid-Holland. De winnaars van beide competities zouden om het landskampioenschap strijden. In de zomer van 1971 werden de ANDVB-competities overgenomen door de KNVB. Ook het ANDVB-team van Robert Verbruggen werd in november 1971 ontbonden. De taken van de Zeeuw werden bij de KNVB overgenomen door Siem Plooijer en Jan Zwartkruis.

Sport was voor mij ook hengelen aan het kanaal

Sport was aan mij niet besteed. Sterker nog, ik had er een uitgesproken hekel aan, zeker aan de gymnastieklessen op de middelbare school. Al die gevaarlijke en voor mij bijna onmogelijke toeren aan de rekstokken of op de bok. En dan heb ik het nog niet over die wekelijkse hardloepoefeningen op blote voeten over het vaak natte grasveld dat naast de school lag. Slechts gehuld in een wit hemdje en kort broekje moesten we onder het toezien van de leraar vaak oneindig veel rondjes lopen. Om van te gruwen!

door Albert Kort

Sport betekende voor mij spel. Zoals een partijtje voetballen op straat of op het schoolplein na schooltijd. Fietsen naar het strand bij Katseveer om daar te gaan zwemmen of zandkastelen te bouwen. Schommelen in de tuin en hengelen aan het kanaal. Dat vond ik leuk.

Zenuwachtig

En, niet te vergeten, op TV naar voetbalwedstrijden kijken. Wat genoot ik van het Gouden Ajax uit de jaren zeventig dat met legendarische spelers als Cruyff, Krol en Keizer korte metten maakte met gerenommeerde clubs als Inter Milaan en Bayern München. Wat was ik iedere keer zenuwachtig als Ajax het moest opnemen tegen aartsrivaal

Hengelsport langs het kanaal naar het Goese Sas. Met broer Gerard. | Foto collectie Albert Kort

Feijenoord. Zeker als je de wedstrijd op de radio moest volgen en Theo Koomen de verslaggever was. Die man wist zelfs van de saaiste wedstrijd een waar spektakelstuk te maken. Gelijk bij de aftrap vlogen de zenuwen door je keel! In die tijd was ik ook een fanatiek verzamelaar van voetbalplakjes die ik in een album plakte, voorzien van handtekeningen van profvoetballers van clubs als FC Twente en Club Brugge die in de zomer soms naar Zeeland kwamen om daar een oefenwedstrijd te spelen.

Hardlopen

Pas op veel latere leeftijd zou er een einde komen aan mijn

passieve sportbeleving. In 1988, onmiddellijk na de geboorte van mijn dochter en nadat ik met roken en te veel drinken was gestopt, stelde mijn broer voor om te gaan hardlopen. Wie had kunnen bedenken dat dit het begin zou worden van een hobby die op den duur uitgroeide tot een ware passie. Liep ik aanvankelijk niet veel meer dan een half uurtje en kwam ik niet veel verder dan een kilometer of zeven, een paar jaar later liep ik in Rotterdam mijn eerste marathon. Er zouden er nog negen volgen. In Zeeland, maar ook in New York, Londen, Berlijn en Tokyo. Het kan in het leven soms vreemd lopen.

Zo gaat ie goed, zo gaat ie beter...

door Ans van Nieuwenhuijze

Zes jaar op rij liep ik mee met de wandeltochten die de Algemene Sportvereniging Brouwershaven organiseerde. Er kon gekozen worden uit de afstanden vijftien en vijftwintig kilometer. Ik denk dat ik een jaar of acht was toen ik voor het eerst meeliep. Vijftien kilometer was toen voor mij de geschikste afstand en alle andere jaren heb ik het daarbij gehouden. In totaal liep ik zo in clubverband negentig kilometer.

Praten en zingen

De start was steeds vanaf de markt. Verder werden alle windstreken rond de smalstad bewandeld. En natuurlijk werd daarbij flink gepraat – iedereen kende iedereen – en nog flinker gezongen. Vanzelfsprekend was er het onvermijdelijke Potje met vet,

maar mijn favoriet was Zo gaat ie goed, ja goed. Zo gaat ie beter. Alweer een kilometer.

De leuze werd als een mantra keer op keer herhaald. En voor mijn gevoel schoot dit sneller op dan met het Potje vet. In mijn herinnering was het tijdens de tochten altijd mooi weer. En gelukkig bleef ik de meeste keren gevrijwaard van blaren.

Na de eerste tocht was er op het eind een bronzen medaille en na de vijfde een zilveren. De tussenliggende en opvolgende jaren kreeg je een cijfer dat je op het lint kon vastmaken met een haakje. Op de medaille staat de afbeelding van de in Brouwershaven geboren Jacob Cats. Zijn originele standbeeld staat sinds een aantal jaren in de Sint Nicolaaskerk. Een bronzen replica staat op de markt.

Puzzel nummer 22: Sport

In het letterveld zitten 32 sporten verstopt (horizontaal, verticaal en diagonaal). Na het wegstrepen hiervan blijft er een aantal niet-gebruikte letters over. Deze vormen, in de leesrichting, de namen van drie Zeeuwse voetbalclubs met een rijke historie.

Y S N E T O T S L E G O K B H
B P W C R I C K E T O N A A S
G E W I C H T H E F F E N S I
U E N N E N E I E O R D O K N
R R E R E L N E K T O R E E N
H W M G Y S R E A K D A N T E
A E M O L E T E L L U O O B T
N R E L E A K A N E J B T A L
D P W F R W B C A N D W D L E
B E Z A O Y I T O H E O A A F
A N K N E I K S E H C N R B A
L N D L E D A P G O S S T F T
E O L H S A U Q S G V Y S R O
N O T N I M D A B I A T L O N
V E Z E I L E N E N R U T K S

© Louis Kesteloo

golf	roeien	rodelen	taekwondo
judo	squash	voetbal	volleybal
darts	turnen	zwemmen	wielrennen
padel	zeilen	ijshockey	kogelstoten
rugby	biatlon	schermen	snowboarden
skiën	cricket	badminton	speerwerpen
kanoën	handbal	basketbal	tafeltennis
karate	korfbal	schaatsen	gewichtheffen

Puzzel mee en win

Stuur uw oplossing inclusief uw adresgegevens vóór 16 december 2024 naar puzzel@zeeuwsweerzien.nl of Postbus 33, 4350 AA Veere. Onder de goede inzenders verloten wij drie boeken over een Zeeuws thema, ter beschikking gesteld door ZB Bibliotheek van Zeeland. Als unieke hoofdprijs kunt u een set poppen in streekdracht winnen, ter beschikking gesteld door lezeres Moniek Doppegieter uit Vlissingen.

Moniek Doppegieter met de te winnen poppen. | Foto Margreeth Ernens-Abrahamse

Puzzelfanaat Ineke Buiter erg gelukkig met DVD Oranje ontmoet Zeeland

Oranje ontmoet Zeeland, een DVD uit 2005 gemaakt in opdracht van de provincie Zeeland.

Deze felbegeerde hoofdprijs van puzzel nummer 20 werd gewonnen door de zeer koningsgezinde Ineke Buiter-Zielhuis uit Veere. Afkomstig uit Rijswijk woont ze nu al ruim 25 jaar in Veere. Zij en haar man hebben er hun plekje gevonden en voelen zich dan ook een beetje Zeeuw onder de Zeeuwen. Op de DVD, gemaakt ter gelegenheid van het 25-jarig regeringsjubileum van koningin Beatrix, staan beelden van de koninginnen Wilhelmina, Juliana en Beatrix. Ans van Nieuwenhuijze, indertijd voorlichtster bij de provincie stelde de DVD samen en kwam in gezelschap van secretaris Hanneke de Vroe namens Zeeuws Weerzien de prijs overhandigen. Met de Oranjebitter op tafel („dat hoort er toch bij”) vertelt Ineke dat ze altijd naar de koningsdagen in Veere gaat. „Voor de gezelligheid. Ik draag dan een diadeem met een oranjebloem.” De beelden op de DVD worden dan ook onmiddellijk bekeken. Er staan voor haar nogal wat onbekende stukjes op en dat valt meteen in goede aarde. „Toen ik jong was zong ik in het NCRV-jeugdkoor. We traden bijvoorbeeld op tijdens de doopdienst van Willem-

Alexander. Dat was wat hoor.” Tegenwoordig kijkt ze graag naar het programma Blauw Bloed. „Ja, dat zijn leuke koningsgezinde momenten.” De puzzel uit Zeeuws Weerzien lost ze altijd meteen op. „Ze zijn erg leuk om te maken, soms wel moeilijk hoor, maar daar zit ik niet mee”, vertelt

Ineke lachend. Haar man stuurt ze voor haar in en geloof het of niet: hun oplossing is altijd de eerste die binnenkomt bij de puzzelredactie van Zeeuws Weerzien.

Ineke en haar man kijken nu al uit naar het najaarsnummer van Zeeuws Weerzien.

Ineke Buiter (l) met de DVD-hoes. Naast haar Ans van Nieuwenhuijze. | foto Hanneke de Vroe

Prijswinnaars van puzzel 21

De juiste oplossing was: Bungalow. De volgende goede inzenders krijgen het boek 'AMZ: Het verhaal van A tot Z (100 jaar busreizen binnen en buiten Zeeland) thuisgestuurd: W. v.d. Heiden, Zuidzande; R. Kramer, Oudelande; Zorgboerderij Binnenste Buiten, Vogelwaard. De hoofdprijs, het boek 'Goed Zeeuws, Goed

Bont. Een foliant boordevol Zeeuwse tradities' door Jeanine Dekker en Jan van Broekhoven en ter beschikking gesteld door uitgeverij Het Paard van Troje, is gewonnen door de heer H. Kesteloo in Brouwershaven. Wij nemen contact met u op voor de overhandiging van deze prijs.

De schoolspportdag in Schôôndieke

Ut Was êên lange slierte van kinders die deu de polder fietsende. Van Biervliet, over Driewegen en Sasput nao Schôôndieke. Dao was 't altied schoolspportdag. 'k Zien 't nog voo me as de dag van gisteren.

Daogs tevoren nam mêêster Maas nog 's 't 'êêle programmao deu. 's Morgens individuele onderdêêlen, zoas 'ôôg- en vèrespriengen en 's middags slagbal. Vandaor dat wudder al een paar weken tevoren dat alles al 'n paar kêêr gedaon 'aon. Op 't voetbalveld, naost de schoole. „Of wudder boter'ams mosten meenemen?” vroeg een vintje mee 'n vlêêzig bleuzend gezicht. De mêêster schuddende z'n 'ôôfd en zei dat 'r voor eten en drien-

ken tussen de middag wier gezurd. Ook vroeg tie nog of alle fietsen noe wel in orde waoren.

Bellen

D'n andere morgen stonden me al ruum voor negenen bie de schoole. Me wieren in rijen gezet en mêêster Maos reej voorop. Hij wist ommerst de weg. Die liep trouwens al tegen z'n pensioen an. Messchiens was 't wel de leste kêêr dat die nao de sportdag goeng. 't Was prachtig weer, in juni. Gêên bitje wind en 'n lekker zonnetje. Me reejen over een kallesejewegt nao Driewegen. Toen me daor de êêste 'uusjes naoderden, begonnen de grôôte joengens te bellen. Allicht deijen wudder dat allemao. 't Was een lawaoi van jewelste.

Een paar vrouwen kwaomen nao buuten gelôôpen om te kieken wat 'r gaonde was. Bie de school mosten wudder even stoppen om de kinders van Driewegen an te laoten sluuten. Dao goenge me weer. Iederêên was mee z'n belle doende. Dao waoren een paar 'onden op afgekommen en die liepen blaffend mee. Die 'aon d'r zichtbaar plezier in. Ze sproengen naost de kinders van Driewegen en liepen mee tot bienao an Schoorsgraf. Dao reejende me de polder in, richtieng Sasput. De smid kwam nao buuten toen die ons 'ôôrende langst kommen. Die zwaoiden naor ons en riep dat we zeker uit Biervliet kwaomen. En wudder: „Jao, wat docht je anders?”

In Schôôndieke zettende wudder onze fietsen allemao bie mekare in de buurte van 't voetbalveld. Dao wieren me ingedêêld in groepjes, want uut alle durpen van West-Zeeuws-Vlaonderen waoren de scholen kommen opdaogen.

65 cm

'Ardlôôpen en vèrespriengen dat goeng me goed af. Mao 'ôôge spriengen was minder. Ik most af'aoken bie 65 cm. Dat kwam op m'n kaorte te staon. Dao was ik nie zô blieje mee. De brôôdjes kaos en 'amme smaokende me best. De piene van die 65 cm maokende dat goed. En 's middags sloeg 'k dat balletje mee de slagplanke bienao an d'andere kant van 't

Rinus Willemsen uit Biervliet is een van de streektaalspecialisten in Zeeland. Speciaal voor Zeeuws Weerzien klimt hij in de pen.

veld. Mao joengens, 'oe was dat mogelijk! En nog wel mee m'n êêsten slag. „Goed gedaon,” riepen die van onze schoole. Over de terugweg, weet ik nie vee te vertellen. Twêe daogen laoter kregen me allemao ons diplomao. Dat ligt nog altied in een dôôze op de vliering. En 65 cm. Dat 'aol ik al lange nie mêêr.

Judoles van grootmeester Staf de Moor

Zodra we naar 'de grote school' gingen moesten we van mijn ouders ook naar gym. Eens per week was er voor mijn leeftijdscategorie na schooltijd gymles van de EMM in de sportzaal van de hervormde school aan de Leeuwenlaan in Terneuzen. Ik vond er niets aan en toen mijn jongere broertje verklaarde dat hij niet naar gymles maar naar judo wilde, greep ik mijn kans en deed ik dat meteen ook.

door Margreeth Ernens-
Abrahamse

1969: Rienk en ik doen een judowedstrijdje in de huiskamer.

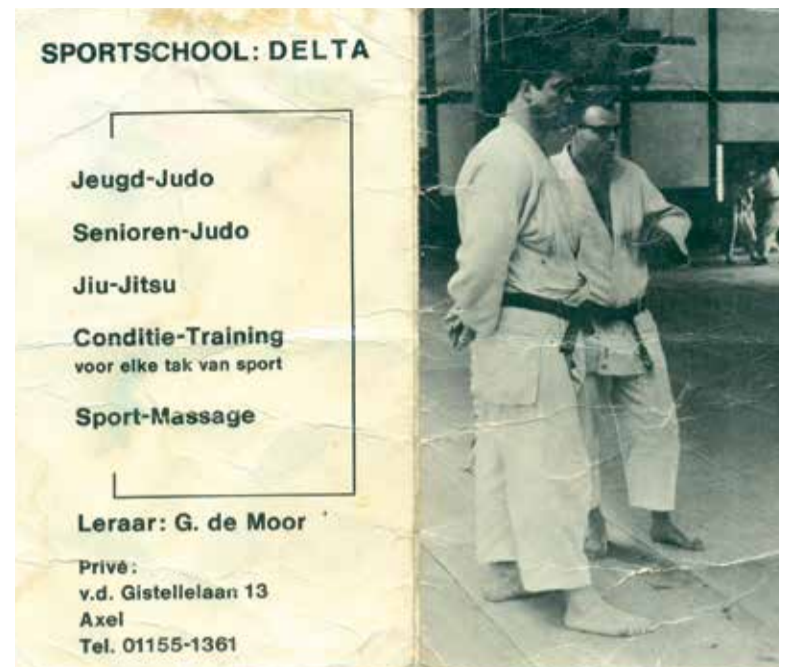
Het mocht van thuis en dus togen we wekelijks naar de sportzaal boven spuiterij De Vin in de binnenstad van Terneuzen. Daar had Staf de Moor enkele jaren eerder een judoschool ingericht. Staf had er slag van om met kinderen om te gaan en zorgde voor een goede sfeer. Hij liet ons hard werken tijdens de conditietrainingen en leerde ons valbreken (daar heb ik heel veel aan gehad) en judotechnieken. Hij bracht ons ook de judo-etiquette bij zoals groeten bij het

betreden van de mat, elkaar respectvol groeten bij een wedstrijd en letten op het opgeef-teken van je tegenstander. Staf nam regelmatig zijn peuterzootje mee om met onze les mee te doen.

Prijs

Broer Rienk en ik hadden het er enorm naar onze zin, dus ook broer Kees ging zich met deze tak van sport bezighouden. Kees en ik deden samen met een judopak, aangezien we op verschillende tijden les hadden.

Er was tijdens de lessen wel ruimte voor lolletjes, maar Staf hield goed in de gaten dat het niet de spuigaten uitliep. Hij loofde om de zoveel tijd een prijsje uit voor degene die zich het best had gedragen. Die prijs (ik weet niet meer wát het precies was) was felbegeerd, dus iedereen deed zijn stinkende best. Ik heb 'm nooit verdiend, want soms kon ik me toch niet inhouden om stiekem even te grappen en dat leverde minpunten op natuurlijk.

Mijn lidmaatschapskaart uit 1969 met Staf de Moor (rechts) en Anton Geesink. Binnenin werd maandelijks aangevinkt dat je het cursusgeld had voldaan.

Rienk viel eens verkeerd tijdens een judoles en brak zijn elleboog. Staf bracht hem onmiddellijk naar het ziekenhuis en kwam later bij ons thuis zijn verontschuldigingen aanbieden. Het werd hem niet nagedragen, ongelukken kunnen gebeuren en Rienk ging vrolijk weer judoën zodra zijn arm uit het gips was.

Slippen en banden

We deden goed ons best en haalden achtereenvolgens onze

gele slippen, gele band, oranje slippen, oranje band, groene slippen, groene band, blauwe slippen en blauwe band. Rienk heeft het langst van ons op judo gezeten en is dan ook het verst gekomen. Staf de Moor (1937) werd een begrip in Zeeland en ontpopte zich tot een autoriteit in de judosport. Hij was assistent-bondscoach en is als enige in Zeeland houder van de zesde Dan. Door de jaren heen bracht hij ruim duizend leerlingen de beginselen van het judo bij.

Krulbollen: ook in een kleine sport kun je Nederlands kampioen worden

Is krulbollen een gevaarlijke sport? Nee. Hoewel... Sjaak Ekkebus herinnert zich een voorval dat twijfel doet zaaien. De kracht van deze IJzendijkse krulboller tart de verbeelding. Na een ferm schot richting de staak, een korte houten paal, caramboleerde de krulbol rinkel de kinkel door het raam naar buiten. Zo'n 'kaasbol' van meer dan vier kilo wil je niet tegen je knar krijgen.

door Peter Verdurmen

We zitten rond de tafel met twee Nederlandse kampioenen, Sjaak Ekkebus en Frans Rijckaert. In 1986 wonnen ze samen met de Vlaming Willy Longueville de nationale titelstrijd op de banen van Raak tegen Staak in Oostburg. Die topprestatie herhaalde Sjaak Ekkebus nog twee keer in een ander team, de laatste maal in 1998. Pelotons van Molenzicht uit IJzendijke eindigden bij het NK verschillende keren als tweede en derde. Kortom, mannen om rekening mee te houden op de krulbolbaan.

Bakermat

Noord-West-Vlaanderen is de bakermat van deze volkssport, met vertakkingen naar Zeeuws-Vlaanderen. Zelfs aan de overzijde van de oceaan

wordt het krulbolspel tot op de dag van vandaag beoefend: Vlaamse landverhuizers namen de krulbol mee naar Canada. In november 2012 voegde UNESCO de krulbol sport toe aan de Nationale Inventaris Immaterieel Cultureel Erfgoed. Een kroon op het werk van Andy de Schipper en Piet Pielaat van krulbolvereniging Molenzicht en de Schoondijkenaar Mario Wieme, de enige krulboldraaier van Nederland.

De wereldkampioenschappen worden gehouden in Adegem, vlak over de grens. Het winnende krulbolteam poseert na afloop in een regenboogtrui voor de fotografen.

Het was in 1988 geen zinderende finale, herinneren Sjaak Ekkebus en Frans Rijckaert zich. Het 'thuispeloton' uit Oostburg verloor kansloos met 9-5. De winnaars van Molenzicht kregen als nationaal kampioen een bokaal van de gemeente

Oostburg voor de prijzenkast van de vereniging plus een persoonlijke beker, een geste van de VVV Oostburg, promotor van de krulbol sport.

Cafésport

Krulbollen is van oudsher een cafésport, vertelt Frans Rijckaert. In zijn jeugd jaren had vrijwel elk café in West-Zeeuws-Vlaanderen één of meerdere bolbanen buiten. Nu zijn ze op één hand te tellen. Ook de clubs lopen tegen

dat gebrek aan animo aan en corona zorgde voor extra ledenverlies. Jeugd zie je nauwelijks nog op de bolbaan. Jammer, vinden Sjaak Ekkebus en Frans Rijckaert. Zelf bollen ze ook niet meer. Krulbolclub Raak tegen Staak is een jaar of vier geleden gestopt met het organiseren van de Nederlandse kampioenschappen. Na de gouden jaren zeventig en tachtig gaat het ledental van de Oostburgse vereniging gestaag achteruit. Slechts weinigen kunnen zich Nederlands kampioen noemen. De IJzendijkers Sjaak Ekkebus en Frans Rijckaert behoren tot dat selecte gezelschap.

Sjaak Ekkebus (links) en Frans Rijckaert wisten samen met Willy Longueville in 1988 het NK Krulbollen te winnen. | Foto: Peter Verdurmen

Visserstruien afgehaakt

Jarenlang heeft de Stichting Zeeuwse Visserstruien uit Arnemuiden interessante verhalen en breipatronen in deze krant met onze lezers gedeeld.

Helaas moet de stichting om persoonlijke redenen afhaken. Namens de redactie en al onze lezers willen we Anja Geldof, Jeanet Jaffari en Stefanie Huibregtse bedanken voor hun lezenswaardige bijdragen.

Wisselend succes van Zeeuwse olympiërs

Zeeland heeft tal van olympische sporters voortgebracht, ook voor de Paralympics. Een volledig lijst bestaat er niet, maar ze kwamen uit op enorm veel disciplines: atletiek, wielrennen, turnen, zwemmen, paardensport ... te veel om op te noemen.

door Peter de Jonge

De eerste vrouwelijke atleet uit Zeeland die uitkwam op de Olympische Spelen was Nel Karelse uit Kortgene. De dochter van slager Jan Karelse bereikte in 1948 bij het verspringen in het Wembley-stadion in Londen bij

haar derde poging 5,545 meter. Goed voor een vijfde plaats. Niet slecht voor iemand die op Noord-Beveland geen trainingsfaciliteiten had. Ze ontdekte haar talent voor verspringen toen ze met vriendinnen langs de kust over kreekjes op de schorren sprong. Ze kwam in Londen ook uit op de 200 meter, maar werd in de halve finale met een vijfde plaats uitgeschakeld.

Fanny Blankers-Koen

Nel Karelse maakte deel uit van het team met Fanny Blankers-Koen, de 'vliegende huisvrouw' die de koningin van deze Spelen werd. Haar man, Jan Blankers, was de chef d'équipe. Het echtpaar Blankers leed volgens het boek Noord-Beveland aan 'een ziekelijke argwaan tegen atletes die er ook maar

enigszins mannelijk uitzien'. Zoals de stevig gebouwde Zeeuwse Fanny vroeg teamgenoten van Nel Karelse dan ook om onder de douche goed te kijken of ze niks vreemds aan haar zagen. Dat was niet het geval en ook bij een seksetest in 1949 stelde de sportarts niets afwijkend vast. Na Nel volgen er meer vrouwelijke Zeeuwse deelnemers. Zoals zwemster Raymonda Vergaunen uit Sas van Gent, die in het bezit was van een Belgisch paspoort en daardoor voor dat land uitkwam. Ze won op de 200 meter schoolslag voor België goud op de Europese kampioenschappen, maar bleef tijdens de Olympische Spelen van 1952 op die afstand steken in de voorronden.

Een andere bekende uit die tijd is Nel Fritz, de Nederlands turnkampioene uit Vlissingen, die in het dagelijks leven werkte op de tekenkamer van scheepswerf De Schelde. Zij kwam in 1960 uit op de Olympische Spelen in Rome. In het landenklassement werden

de Nederlandse turnsters 14e (341,688 punten), in het individuele klassement werd Nel Fritz 85e (beste Nederlandse).

Laatste kans

Voor de Olympische Spelen geldt, zegt men, dat meedoen belangrijker is dan winnen. Maar soms is zelfs dat meedoen een groot sportman niet gegund. Hardloper Hein Cujé (een in 1957 tot Nederlander genaturaliseerde Duitser) uit Middelburg trof het slecht. De nationale topper kon in 1956 niet naar de Olympische Spelen in Melbourne omdat Nederland die Spelen boycotte wegens de Russische inval in Hongarije. In 1960 werd hij tijdens de voorbereiding op de Spelen van Rome tijdens de 5000 meter-race getroffen door een kogelstootkogel van een atleet die aan het ingooien was. Dus zette de gebilde atleet alles op Tokio 1964. Zijn laatste kans. Maar hij trainde zo hard dat hij een achillespeesblessure opliep en een maagzweer kreeg.

Joop van den Berg in 1957 op de redactie van de PZC. | Foto PZC

Eerste echte sportjournalist van Zeeland

Sport wordt wel de belangrijkste bijzaak ter wereld genoemd. Voor de PZC was het lange tijd ook echt een bijzaak. Schrijven over sport deden journalisten er maar een beetje bij. Pas in 1969 kreeg de krant de eerste fulltime sportjournalist. Dat was Joop van den Berg, die in 1955 vanuit Kampen op de redactie was komen werken.

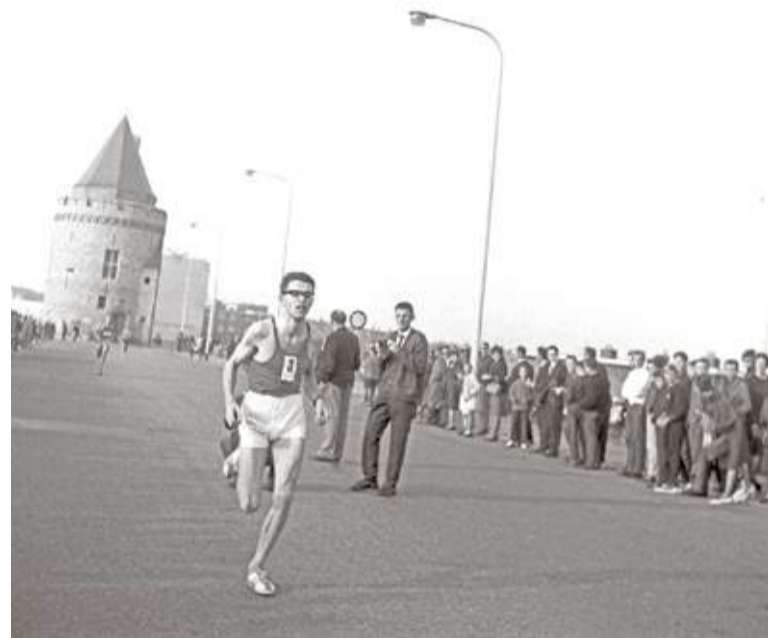
Al snel na zijn komst werd hij ingezet om berichten te maken over sport. „Ik bleek de enige te zijn die wel eens met een bal in aanraking was geweest”, zei hij in het boek Noppen in de klei, de geschiedenis van het voetbal in Zeeland.

Vanaf 1963 ging hij ook over internationaal voetbal schrijven, maar pas zes jaar later werd het echt zijn dagtaak. Hij wordt gezien als de vader van de Zeeuwse sportjournalistiek.

Joop was meester op alle wapens: hij schreef moeiteloos over iedere sport. Maar zijn voorkeur ging toch uit naar voetbal. Voor het samenwerkingsverband van regionale kranten GPD volgde hij jarenlang Feyenoord en tevens deed hij verslag van het wereldkampioenschap voetbal in West-Duitsland (1974) en Argentinië (1978). Ook was hij verslaggever bij de Olympische Spelen in München (1972). De pionier van de sportjournalistiek in Zeeland overleed in 2023 op 89-jarige leeftijd.

Nel Karelse tijdens haar olympische sprong in Londen in 1948. | Foto Archief KNAU

Hein Cujé tijdens de Vlissingse Boulevardloop in 1964. Foto Jacqueline Midavaine. | Foto: Bron ZB | Beeldbank Zeeland rec. nr. 108594

De duizendpoot van Zeeuws Weerzien

Ze is de eindredacteur en één van de auteurs van deze krant, beheert de website en de

Margreth Ernens-Abrahamse

Facebookpagina, coördineert de online-columns, gaat vrijwel altijd mee naar de prijsuitreiking van de puzzel en is betrokken bij het leesteam in Ritthem. Margreth Ernens-Abrahamse (67), geboren in Terneuzen en woonachtig in Vlissingen, is een echte duizendpoot.

Hoe ben je bij Zeeuws Weerzien betrokken geraakt?

Ik was gestopt als redacteur bij de PZC en Jan van Damme, collega bij die krant, vroeg op een dag of ik eens naar een redactiebijeenkomst wilde komen. Ik vond het meteen leuk om weer een krantje te kunnen maken.

Dus vanaf nummer 4, in september 2019, ben ik erbij. Ik had ervaring als webredacteur, dus

toen de website kort daarop online ging, ben ik dat gaan doen.

En sindsdien draag je bij aan het goede doel?

Eerlijk gezegd begon het toch vooral met het plezier dat ik weer viermaal per jaar mee kon werken aan het maken van een krantje. De bonus was het leuke doel om via deze krant eenzaamheid te bestrijden.

Jij kunt door jouw werk voor Facebook en de website meteen zien hoeveel mensen er gebruik van maken en welke onderwerpen ze waarderen. Wat valt je op? We hebben een vast publiek, maar er zijn wel uitschieters.

Als het over het koningshuis gaat, vliegen de bezoekerijfers omhoog.

En zo'n foto van André van Duin en Janny van der Heijden die Arnemuiden bezochten, scoort ook enorm. Verder is het moeilijk in te schatten wat mensen echt heel graag lezen.

Onze Vrijwilliger

Niet alleen digitaal zie je ontwikkelingen, maar je ontmoet bij de prijsuitreiking en de leesteam ook echte mensen.

Heb je nog een bijzondere herinnering?

Ik heb dankzij Zeeuws Weerzien zelf na zestig jaar mijn oude schooljuf weer teruggezien. In het themanummer over school en onderwijs had

ik een stukje geschreven over linkshandigheid en dat zij daar zo goed mee om ging. Ze woont in Zwijndrecht en iemand had die krant aan haar opgestuurd. Zij nam contact op met het secretariaat en zo ontmoetten wij elkaar weer.

Een krant opsturen is mooi, maar dankzij internet kan iedereen hem lezen op onze website. Maken ouderen daar veel gebruik van?

Het is half om half. De ene groep wel, de andere niet. Er zijn mensen van in de tachtig die elke dag gebruik maken van mail en internet. Anderen willen er juist helemaal niets mee te maken hebben. Pionierlijk hou ik ook meer van een papieren krant. Het is gewoon fijn om iets in je handen te hebben.

Wat weet u er nog van?

100% WA

Naar aanleiding van opmerkingen van lezers, die zich afvroegen of we wel de jonge prins Willem Alexander zien op de achterpagina van Zeeuws Weerzien nr 20 of prins Friso, kan ik iedereen verzekeren dat zowel ikzelf (foto) als mijn moeder (in boerendracht naast hem op de foto) hierbij aanwezig waren en dit met eigen ogen hebben gezien. Willem Alexander was de enige van de prinsen die van hun vader uit de met wijn gevulde beker van Maximiliaan mocht drinken.

Adri Franke, Veere

10.000 maaltijden

Mijn zus stuurde mij het laatste nummer van Zeeuws Weerzien met daarin het artikel over de jeugdherbergvader Roel Lok in de jaren '70. Dat is mijn vader die samen met mijn moeder de leiding had over Jeugdherberg Nieuw Walcheren in Domburg. Heel leuk om dit plotseling zo te zien, waarvoor dank. Het is ook mijn jeugd, ik was zeven toen zij daar begonnen. De typering 'streng vanachter een loket' doet hen geen recht. Mijn ouders organiseerden o.a. sport, wandelingen, disco, volksdansavonden en ze letten op het lief en leed van de gasten. In het voor- en naseizoen ontvingen ze veel groepen, scholen, verenigingen, kunstacademies, jeugdgevangenis, geestelijk en lichamelijk gehandicapten. In de zomer veel vakantieviervers die dan ook één of twee weken bleven. De jeugdherberg was met 160 bedden en 10.000 overnachtingen per jaar waarschijnlijk de grootste hotelaccommodatie in Domburg. 10.000 overnachtingen betekende ook 10.000 ontbijten en warme maaltijden. Die werden door mijn moeder gekookt.

Hans Lok

Gymnastiek- en schermvereniging Medioburgem (1951); op de 3e rij van onderen in het midden mevr. Verdonk.

Gymnastiek tot het huwelijk

Eén keer per week ging ik als meisje naar de gymnastiek. Evenwichtsbalk, brug, ringen... Ik werd lid omdat een vriendin mij mee had gevraagd, zo ging dat toen. Toen ik verkering kreeg werd ik na afloop van de training opgehaald door mijn vriend en later verloofde. Dan moest ik zorgen dat ik op tijd klaar was. Nadat ik getrouwd was, ging ik eraf. Zo ging dat in die tijd, dan had je andere dingen aan je hoofd.

To Verdonk-van de Kreeke, Middelburg

Gillend varken

In de jaren '70 kwamen in Café Kanaalzicht in Middelburg (De Reutel, in de volksmond) veel schippers een borreltje drinken wanneer ze lang moesten wachten aan de Loskade totdat de bieten waren gelost. Om 11 uur rinkelde de eigenaar de bel. De zoon van de dominee ging dan achter het orgel zitten en iedereen zong 'Scheepje onder Jezus hoede'. Daarna vloeiende het bier. Eigenlijk kwamen alle lagen van de bevolking daar. Er gebeurde veel. Bij de prijsuitreiking van het clubbiljarten bestond de hoofdprijs uit een speenvarken. Die liep zo het café uit.

Matti Hill, Middelburg

Eerste logeerpartij

De oplossing van de puzzel in de vorige Zeeuws Weerzien luidt: bungalow, een bouwsel waar ik in mijn jeugd nog nooit van had gehoord, laat staan van een vakantiewoning. Vakantie was mijn eerste logeerpartij met de trein alleen naar Amersfoort, toen ik 11 of 12 was, bij mijn oom en tante.

Adry de Bruijne-v.d. Schraaf, Vlissingen

Niemand zo aardig als hij

Elke morgen om 10.00 uur kwam onze opa op de koffie. Hij woonde bij mijn oom in een klein kamertje met twee bedden met in het midden de spinnene. Daar was hij tevreden mee. Als het goed weer was bracht hij altijd één van zijn achterkleinkinderen mee, die daar ook woonden. Opa had twee zonen en een dochter. Die dochter was mijn moeder Keetje. Wij woonden op een boerderij. Heel de familie was boer en we moesten hard werken, maar waren tevree. Ik vond het fijn wanneer opa kwam. Mijn moeder pakte de koffiemolen tussen haar knieën om bonen te malen. Ik moest voor de melk zorgen en de rest.

Op een morgen kwam opa al om half 10. „Wat ben je vroeg vader“, zei mijn moeder. Hij keek een beetje boos en zei: „Ik moest vanmorgen al vroeg uit bed, want ze moesten mijn kamertje schoonmaken. En die meid (hij bedoelde zijn kleinkind) deed het raam opschuiven. Daar kon wel een kalf doorheen. Toen kwamen ze met die walvis en dacht ik: nu moet ik wegwezen!“ Ik dacht bij mezelf: heeft mijn tante een walvis? Maar nee, dat was de stofzuiger. Mijn opa is 85 jaar geworden.

Maatje Fase-Bevelander, Sint-Annaland

Wilt u reageren op een artikel uit deze krant?

Stuur uw reactie naar redactie@zeeuwsweerzien.nl of Postbus 33, 4350 AA Veere. Komt er een herinnering bij u op naar aanleiding van één van onze bijeenkomsten? Ook die ontvangen wij graag.

Erinneringen an de voetbal

Van 1955 of è'k aoltied getennist, mâ voetballe è'k mâ twi keer edae. De eeste keer was in de vuufthier jaeren toe dat aalk jaer de amtenaeren van Renisse deeje voetballe tehen die van Burgh in Aemstie. Dat gieng d'r ard an toe, zôdat burhemeêster Van Citters uut Burgh â nae 'n kwartier most uutvaole. Mâ ik bin d'r onheschonde uuthekomme, omdat ik eël takties aoltied op de plekke stieng waer of de bal nie rolde. De twidde keer was 't 'n gekostumeerde wedstrijd in dat was enkel mâ leutig. Toch gieng ik meêstentieds kieke naer de voetbal op zondag as de club van Renisse tuus most spele. Daer gebeurde aoltied wê wat, want de spelers waere aarg fanatiek. In dat wier somtieds nog an'estoke dû de maansen an de kant. Zô è'k 'n moeder nog 's in de wedstrijd Renisse-Jong Ambon tehen d'r zeune oôre roepe: Schop ze tehen de sukelaodebeënen! In d'r zeune dee eël goed naer d'r luustere. Neênt, â'k d'r op trugkieke è'k dat toch noôit op onze tennisbaene mee'emaekt.

Henk Blom, Schouwen

Daar aan de kust: Hotel Zeeduin

Met veel plezier heb ik de zomereditie van Zeeuws Weerzien gelezen. Het riep bij mij herinneringen op aan de zomervakanties. Als kleuter werd ik in de jaren '50 samen met mijn 2 broertjes en zus door mijn ouders meegenomen naar Walcheren. Wij logeerden dan in Hotel Zeeduin in Dishoek, aan de voet van de duinovergang. Het hotel werd gerund door de familie Christiaanse. Ik herinner me de huiselijke sfeer nog goed. In de omgeving waren talloze overblijfselen van de Tweede Wereldoorlog te zien. Het betreden van de duinen was streng verboden vanwege de vele bunkers en achtergebleven munitie. Bij laag water werd het strand soms gebruikt door vissers om, in geval van reparaties, hun vaartuig droog te leggen. Op het strand stonden slechts een paar strandkotjes. Van massaal toerisme was nog geen sprake. Hotel Zeeduin is al lang geleden gesloopt en heeft plaats gemaakt voor Noordzee Résidence Dishoek. Gelukkig vond ik nog enkele foto's uit het archief van mijn vader.

Juan Defesche

Bos en Duin

Ik heb met veel plezier het stuk van Peter Blom over CNV-vakantieoord Bos en Duin in Oostkapelle gelezen. Begin jaren '70 gingen wij daar met de familie een aantal malen op vakantie.

Via het werk van mijn vader (en de vakbond CNV) konden wij daar een huisje huren. We gingen zelfs twee keer per jaar (zomer en herfst). Dat waren onvergetelijke tijden, zorgeloos en kleinschalig.

Ik herinner mij de bonte avond op vrijdag. Dan werden de mensen 'uitgezwaaid' die de volgende dag op 'wisseldag' vertrokken. De recreatieleider, dhr. Clement, deed dan altijd het sketchje Bram uit de Commune van Paul van Vliet. Lachen was dat! Verder was er bingo met vele prijzen. Ook kon je je daar prima vermaken met flipperen, biljarten, tafeltennis, TV kijken etc. Mochten er nog mensen zijn met foto's uit die tijd, dan houd ik mij graag aanbevolen.

Frank Liefvaart, Dordrecht

Even afpoesse

In de jaren 65-66 gingen wij vanuit Zeist met vakantie naar Zoutelande en Westkapelle. We 'logeerden' bij Tante Catriene in het Molenwegje in Zoutelande. Ze trakteerde ons op onvervalst Zeeuwse sprak en op Zeeuwse gewoonten. En af en toe een flikje. Dat was nogal eens wit uitgeslagen, maar dan haalde ze haar zakdoek van onder de beuze en zei ze: 'even afpoesse', dan konden ze verorberd worden. De kartbaan in Westkapelle roept ook zoveel op: dat was voor ons een van de grote attracties in de vakantie! Onvergetelijk allemaal! Erg bedankt voor jullie mooie krant.

Louis Willschleger, Ermelo

Nog veel meer herinneringen van lezers, zoals de herinnering van Eric van Son over zijn zomers in Zeeland, leest u op onze website www.zeeuwsweerzien.nl onder het tabblad 'van lezers'.

Veel leesplezier!

Spelen op het schoolplein

Wij voetbalden vroeger meestal op straat of op het schoolplein. Hoewel, het was meer trappen tegen een leeg conservenblik of een grote prop papier die we met elastieken tot een 'voetbal' hadden getransformeerd. Het doel was afgebakend met een paar stenen of met op een hoop gegooide jassen. We liepen en speelden op klompen. Dikwijls brak de kap van de klomp zodat we naar de smid moesten die hem met een krambandje weer vastzette. Dat kostte wel een dubbeltje. We deden ook aan korfballen. Ik sta uiterst links op de foto, naast de paal waarop de korf was bevestigd. Het moet rond 1951 zijn geweest. We spelen op het schoolplein onder het strenge toezicht van de bovenmeester.

Kees Stevense

Samen lezen en herinneren

Uitnodiging

Wat weet u er nog van?

Na een zomer vol sportieve evenementen – van voetbalkampioenschap tot Olympische Spelen – zijn wij benieuwd naar uw herinneringen aan sportieve prestaties in vroegere tijden. Deed u zelf aan sport, was u lid van een club? Hoe en waar kon er sport worden beoefend bij u in de buurt? Wat was er voorhanden aan sportkleding? En: wie waren destijds uw sportidolen? Heel veel vragen waar wij graag uw verhalen bij horen!

Geef u op voor een bijeenkomst

Kom langs op één van de locaties verspreid over Zeeland. Vrijwilligers van Zeeuws Weerzien zijn aanwezig om u welkom te heten met een kopje koffie of thee. Zij gaan graag met u in gesprek over het thema van deze krant. Uw herinneringen vormen een goede aanvulling op de Zeeuwse verhalen die wij verzamelen.

Toegang

De toegang is gratis. Neem gerust een kennis of buurman/buurvrouw mee. Op sommige locaties vragen wij een vrijwillige bijdrage voor een kopje koffie of thee.

Aanmelden

U bent altijd welkom, maar bij voorkeur horen wij graag of wij op uw komst mogen rekenen. Dit kan op de volgende manieren:

• Stuur een e-mail aan Rina Cevaal via leesteam@zeeuwsweerzien.nl (vermeldt duidelijk de locatie waar u naartoe komt en met hoeveel personen)

OF

• Vul onderstaande bon in en stuur deze in een gefrankeerde envelop aan: Zeeuws Weerzien, Postbus 33, 4350 AA Veere

Kijk op www.zeeuwsweerzien.nl/leesteam voor actuele informatie en (nieuwe) bijeenkomsten bij u in de buurt.

Deelnemers aan een leesbijeenkomst in Middelburg werden verrast door een bezoek van Bert van Leerdam, de nog altijd razend populaire voormalige presentator van het radioprogramma Uurtje Bert bij Omroep Zeeland. | Foto Hanneke de Vroe

Naam: _____

Telefoonnummer (voor noodgeval, niet verplicht): _____

Ik kom met persoon/personen naar de bijeenkomst:

ZEEUWS-VLAANDEREN

Gemeenschapshuis De Warande

Wilhelminastad 43, 4564 AD St.Jansteen

donderdag 17 oktober 14.30 uur

Bibliotheek Hulst

Vismarkt 1, 4561 AZ Hulst

maandag 21 oktober, 14.00 uur

maandag 18 november, 14.00 uur

maandag 16 december, 14.00 uur

maandag 20 januari, 14.00 uur

Buurthuis De Triangel,

Korte Kerkstraat 26, 4531 CL Terneuzen

donderdag 31 oktober 13.30 uur

BEVELANDEN

De Vroone Kapelle

C.D. Vereckestraat 74, 4421 CE Kapelle

dinsdag 12 november 15.00 uur

SVRZ Erasmuspark

Troelstralaan 160, 4463 XZ Goes

dinsdag 12 november 10.30 uur

Inloophuis

Poelvoordestraat 1, 4431 BP 's-Gravenpolder

donderdag 21 november 14.00 uur

Stichting Ouderenzorg Noord-Beveland Amaliahof

Eduard Flipselaan 1 4491 GS Wissenkerke

vrijdag 22 november 14.00 uur

Bibliotheek Kapelle

Vroonlandseweg 49, 4421 BW Kapelle

Donderdag 28 november 15.00 uur

WALCHEREN

Dorpshuis Ons Dorpsleven/ Theater De Verwachting

Dorpsstraat 22-24, 4389 TP Ritthem

woensdag 16 oktober, 15.00 uur

Inloop Hofje Onder den Toren

Nieuwe Kerkgang 1, 4331 BE Middelburg

donderdag 17 oktober 10.00 uur

ZB Bibliotheek van Zeeland

Kousteensedijk 7, 4331 JE Middelburg

dinsdag 29 oktober, 14.00 uur

dinsdag 27 november, 14.00 uur

dinsdag 17 december, 14.00 uur

woensdag 22 januari, 14.00 uur

Bibliotheek Vlissingen

Spuikomweg 7 4381 LZ Vlissingen

dinsdag 5 november, 14.00 uur

SVRZ De Tienden

Borné 14, 4374 DB Zoutelande (ook omwonenden/belangstellenden)

dinsdag 5 november, 14.00 uur

Korenmaat

Kapellestraat 27, 4351 AL Veere

vrijdag 15 november 14.00 uur

vrijdag 7 februari 14.00 uur

SVRZ De Kreek

Krekepad 37, 4361 JJ Westkapelle

woensdag 20 november 10.30 uur

SCHOUWEN-DUIVELAND

Bibliotheek Burgh Haamstede

Julianastraat 22, 4328 AS

Burgh-Haamstede

donderdag 31 oktober 14.00 uur

Bibliotheek Zierikzee

Hatfieldpark 1, 4301 XC Zierikzee

vrijdag 15 november, 15.00 uur

Op diverse locaties in Zeeland organiseren wij inmiddels lees- en herinneringsbijeenkomsten, zoals hier in de bibliotheek van Kapelle. Aan de hand van de artikelen in Zeeuws Weerzien, worden eigen herinneringen opgehaald. Dat levert vaak mooie en herkenbare anekdotes op. Een gezellig uurtje samen!

Steun ons!

Zeeuws Weerzien komt tot stand dankzij de inzet van louter vrijwilligers én financiële ondersteuning door een aantal fondsen en subsidiegevers. Deze financiële bijdragen zijn echter van tijdelijke aard. Om de krant ook in de toekomst gratis te kunnen blijven aanbieden, is uw hulp van onmisbare waarde. Dat kan op twee manieren.

Door middel van het plaatsen van een advertentie in de krant (neem contact met ons op via adverteren@zeeuwsweerzien.nl voor de diverse mogelijkheden) of door middel van een donatie via IBAN NL37 RABO 0336 2762 73 t.n.v. Stichting Zeeuws Weerzien. Uw gift wordt volledig ingezet voor de vormgeving, productie en verspreiding van de krant.

Zeeuws Weerzien is ANBI genoteerd – uw gift is aftrekbaar van de belasting. Overweegt u een goed doel te steunen? Wij zijn blij met iedere bijdrage.

De activiteiten van Stichting Zeeuws Weerzien worden in 2024 financieel ondersteund door:

